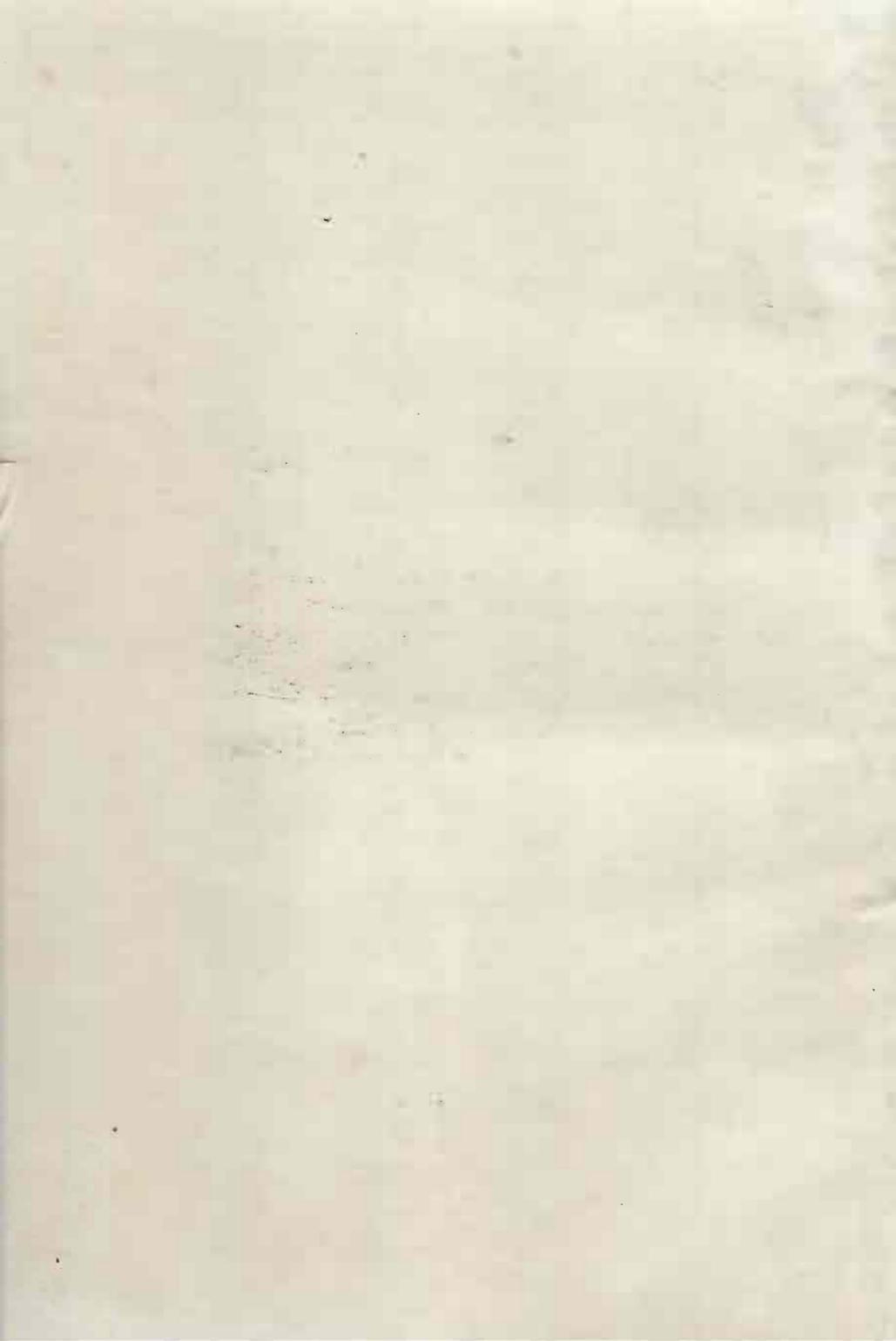

A decorative floral border in a light pink color, featuring intricate scrollwork and leaf patterns, framing the central text.

அன்பினை ந்தினை

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

CERTIFICATE

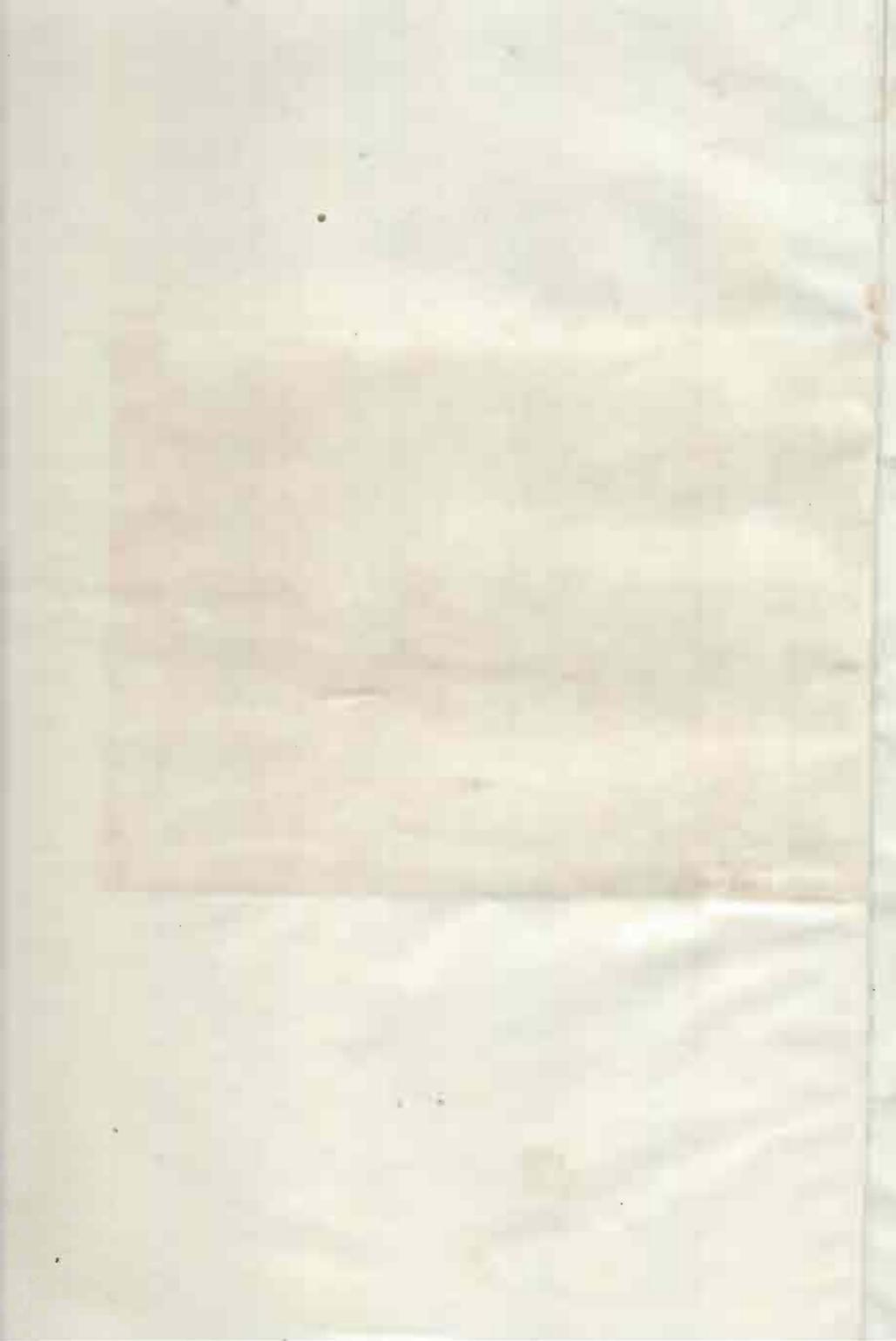
Ref. No. EPAB/2/3369

Anpinainthinai
S. Kanapathippillai

Approved by the Director General of Education in terms of Section 19(A) of the code of regulations for assisted vernacular and bilingual schools and english schools published in the Ceylon Government Gazette of February 29, 1952 for use as a Library Book.

S. K. Nettananda
Secretary, E. P. A. Board.

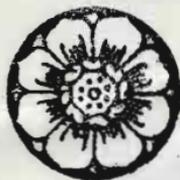
E. P. A. Board,
Malay Street,
Colombo 2.

உ

சிவமயம்

அன்பினை நினை

ஆக்கியோன் :

இலக்கிய கலாநிதி

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

1983

அன்பினைநதினை

முதலாம் பதிப்பு — 1983

விலை ரூபா 12/-

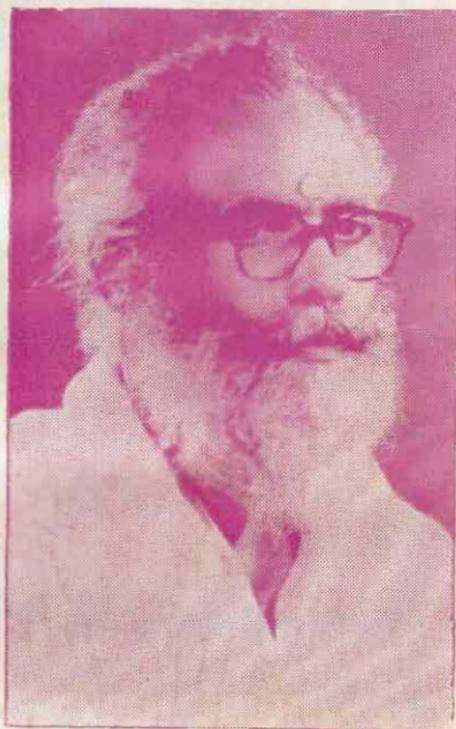
ஆக்கியோன் :

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை

அச்சுப்பதிவு :

திருமகள் அழுத்தகம்
சுன்னாகம்

உரிமை ஆக்கியோனுக்குரியது

இலக்கிய கலாநிதி
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

பொருளடக்கம்

			பக்கம்
வெளியீட்டுரை	iv
முன்னுரை	ix
முன்னுரைக்கு முன்னுரை		..	
அன்பினைந்திணைத் திறவுகோல்			xi
குறிஞ்சி	1
பாலை	9
மூல்லை	16
நெய்தல்	24
மருதம்	32
அநுபந்தம்		..	
ஒருமையின் சிறுமையும் பெருமையும், இருமையின் ஒருமையும்			i
அநுபந்தத்துக்கு அநுபந்தம்			
பூர்வமீமாம்சையும், புறத்திணையிற் பாடாணும்			v

வெளியீட்டுரை

“சில சமயங்களில் அர்த்தராத்திரி நேரத்திலே பொன்னம்பலபிள்ளை எழுந்து, தம் மாணவர்களுள் யாரேனும் ஒருவரின் வீட்டுக்குப் போய், அம் மாணவரை எழுப்பி, இன்ன பாட்டிலே இப்பகுதிக்கு இவ்வாறு உரைநயம் சொல்ல வேண்டும் என்பாராம். அவ்வாறு சொன்னதன் பிறகுதான் அவருக்கு நித்திரை வரும்போலும்!

“அவரிடம் பாடங் கேட்பதற்குக் கால இட நியதியில்லை. வழியிலும், நடக்கும்போதும், கிடக்கும்போதும் அவர் பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார். ஊருக்கு நடுவிலே உலாவித் திரிகின்ற பயன்தரும் மரம் அவர்.”

‘வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை’ என்ற கட்டுரையில் பண்டிதர் ஐயா அவர்கள் மேற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் பண்டிதர் ஐயா அவர்கள் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராய் இருந்த காலத்திலுஞ்சரி, அதற்குப் பின்னருஞ்சரி, யாராவது ஒருவர் ஏதாவது சந்தேகம்பற்றி அவர்களிடம் கேட்டால், கேட்டவர்களின் சந்தேக விபரீதங்களைப் போக்குவது பண்டிதர் ஐயா அவர்களது இயல்பு. சந்தேக விபரீதங் கொண்டவர்கள் அவற்றிலிருந்தும் நீங்கி அவ்வளவில் அமைதிபெற்றுச் செல்வார்கள்.

பண்டிதர் ஐயா அவர்களோ அவ்வளவில் அமைதி பெறுவதில்லை. அவ்விஷயம்பற்றி மேலும் மேலும் சிந்தித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். அதுபற்றிப் புதிய சிந்தனைகள் தோன்றினால், உடன் அச் சிந்தனைகளைக் குறித்து வைத்து விடுவார்கள். ஏமஞ் சாமத்திலும் இச் சிந்தனைகள் இடம் பெறும்.

கேள்வி கேட்டவர்கள் சிலசமயம் மறந்தாலும், புதிய சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் பண்டிதர் ஐயா அவர்கள் சந்தேகங்கொண்டு கேட்டவர்களின் அடுத்த வரவை எதிர்பார்த்தபடி இருப்பார்கள். அவர்கள் அவரிடம் நாடிச் செல்லும்போது, பண்டிதர் ஐயா அவர்களது வலது கரம், அவர் வைத்திருக்கும் காகிதப்பையை நாடி உள்ளே புகுந்து ஆய்வுசெய்து, ஒரு குறிப்புடன் வெளிவரும். வெளிக் கொணர்ந்த குறிப்பில் அடங்கியிருக்கும் விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லி “நீர் கேட்ட சந்தேகத்துக்கு முன்சொன்ன குறிப்பிலும் பார்க்க இக்குறிப்பு இன்னும் விசேஷமாய் இருக்கும்” என்பார்கள். இவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் எமக்கு, பண்டிதர் ஐயா அவர்கள் எழுதிய உரைச் சக்கரவர்த்தி வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்களது ஞாபகந்தான் வரும்.

எடுத்துக்கொண்ட கருத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு, மீண்டும் மீண்டும் ஆராய்ந்து சிந்தித்து, ஒரு முடிவுக்கு வரும் பண்டிதர் ஐயா அவர்கள், தமிழ் மூதறிஞராக விளங்கி வருகிறார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்தது.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் சிறந்த தமிழறிஞர் என்ற வரிசையில் “இலக்கிய கலாநிதி” என்ற பட்டத்தினை முதன் முதல் பண்டிதர் ஐயா அவர்களுக்கு 31-5-78 புதன்கிழமை மாலை, பண்டாரநாயக்க ஞாபகார்த்த சர்வதேச மகாநாட்டு மண்டபத்தில் வழங்கியமை ஈழத்துத் தமிழறிஞர் வரலாற்றில் முதன்மையான முக்கிய சம்பவமாகும். அதை யொட்டி, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் அதன் உபவேந்தர், பேராசிரியர் கலாநிதி சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தன் அவர்கள் தலைமையில் 25-6-78 ஞாயிறு மாலை எடுத்த விழா வெகு பிரசித்தமானது.

14-8-78 திங்கள் பிற்பகல் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் விஞ்ஞான கலாநிதி பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள் தலைமையில் பழைய மாணவர்கள், அன்பர்கள் உள்ளிட்டுப் பொதுமக்கள் எடுத்த பாராட்டு விழாவில்

“சிந்தனைக் களஞ்சியம்” என்ற தலைப்பைக் கொண்ட நூலும், பாராட்டு விழா மலரும் வெளியிடப்பட்டன. இந்நூல்கள் இரண்டும் கல்விமான்கள் பலரினதும் பெரும் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றன.

பண்டிதர் ஐயா அவர்களினால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் நூல்வடிவு பெறாமல் இன்னும் நூற்றுக் கணக்கில் உள்ளன. “அன்பினைந்திணைக் களவியல் என்னுதலிற்றோவெனின் தமிழ் நுதலிற்று” என்பது களவியல் உரையில் பெறப்படுவதொரு கருத்து. தமிழ் நுதலிய அன்பினைந்திணைக் கட்டுரைகளை விரைவில் வெளியிட வேண்டுமென்ற அவா எம் மனசை உந்திக்கொண்டே இருந்தது. பண்டிதர் ஐயாவின் திணைகள் பற்றிய சிந்தனைகள் பல வருடங்களுக்கு முன் வாடுவிலி மூலம் எங்கும் பரவியிருந்த போதிலும், திணைகள் பற்றிய கட்டுரைகள் அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து, நூல் வடிவில் வெளியிட வேண்டுமென்று யாம் விரும்பிய போதிலும் உடன் கைகூடவில்லை.

பண்டிதர் ஐயா அவர்கள் எழுதிய திணைகள் பற்றிய கட்டுரைகளை வாசிக்க வேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பீடாதிபதியும் பேராசிரியருமான அமரர் திரு. கனகசபாபதி கைலாசபதி அவர்களுக்குச் சென்ற ஆண்டில் ஏற்பட்டது. கட்டுரைகளை வாசித்து, அதில் உள்ள நுட்பங்களை எடுத்துக் கூறிய பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள், “பண்டிதமணி அவர்கள் காலத்துக்குக் காலம் எழுதிய கட்டுரைகளே இக்கட்டுரைகள். அநுபந்தங்கள் விசேஷமாய் அமைந்துள்ளன. அவர்கள் எழுத்துலகில் பழுத்த அநுபவத்தை அடைந்தவர்கள். அன்பினைந்திணைக் கட்டுரைகளெல்லாவற்றுக்கும் சிகரமாக, ஒரு பிழிசாராக இன்னும் ஒரு கட்டுரையை எழுதிச் சேர்த்தால் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் பெரிதும் பயனடைவார்கள்” என்றார்கள்.

அவர்களது விருப்பத்துக்கு இணங்கிய பண்டிதர் ஐயா அவர்கள், மிகவும் உடல் நலங் குன்றியிருந்த போதிலும், முன்னுரைக்கு முன்னுரையாக ஒரு கட்டுரையையும் எழுதி அந்தக் கட்டுரைக்கு “அன்பினைந்திணைத் திறவுகோல்” என்று பெயரும் சூட்டினார்கள். “திறவுகோல்” கட்டுரையையும் வாசித்து மகிழ்ந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள், “அன்பினைந்திணைக் கட்டுரைகள் பண்டிதமணி அவர்களது உயர்ந்த ஆக்கங்களில் தலைசிறந்தவை. அன்பினைந்திணைக் கட்டுரைகளை விரைவில் நூல் வடிவு பெறச் செய்யவேண்டும். பண்டிதமணி அவர்கள் ஜீவந்தராய் இருக்கும்போதே அன்பினைந்திணை நூல் வெளிவரக் கூடுமானால் மிகவும் நல்லது” என்றார்கள். பேராசிரியர் கலாநிதி திரு. கைலாசபதி அவர்களது உற்சாகமான வார்த்தைகள், நூல் வெளியிடும் பணியில் எமக்கு மேலும் ஊக்கமளித்தன. அதன் பிரதி பலிப்பே “அன்பினைந்திணை” என்னும் இந்நூல்.

பண்டிதர் ஐயா ஜீவந்தராய் இருக்கும்போதே அவர்கள் எழுதிய அன்பினைந்திணைக் கட்டுரைகளை வெளியிடுவது மிகவும் பொருத்தம் என்று கூறிய பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள், இன்று நம்மிடையே இல்லை. “யான் எழுதிய அன்பினைந்திணைத் திறவுகோலுக்குத் திறவுகோலாயமைந்தவர் பேராசிரியர் கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள்” என்று பண்டிதர் ஐயா அவர்கள் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தமது நன்றியைத் தெரிவித்தார்கள்.

அன்பினைந்திணைக் கட்டுரைகள் நூல் வடிவு பெறவேண்டுமென்பதில் பல வருடங்களாகவே பேரார்வம் காட்டிவந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக உபவேந்தர், பேராசிரியர், கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் அவர்கள் என்பதை ஈண்டுக் குறிப்பிடுதல் சாலவும் பொருத்தமாம்.

அன்பினைந்திணைக் கட்டுரைகள் நூல்வடிவு பெறுவதற்கு மிகவும் ஒத்தாசையாய் இருந்தவர்களில் இளைப்பாறிய ஆசிரியர் நீர்வேலி, திரு. இ. சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள், வேலணையூர், பண்டிதர் ச. சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள், சுன்னாகம்.

தனலக்குமி புத்தகசாலை முகாமையாளர் திரு. மு. சபா ரத்தினம் அவர்கள், இளைப்பாறிய தபால் அதிபர் உரும்பராய், திரு. மு. வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். குறித்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ள சித்திரங்களை மிகவும் பொருத்தமாக வடித்துக் கொடுத்தவர் நல்லூர், பிரமஸ்ரீ சு. ஜெகநாதசர்மா அவர்கள், 'புளக்கு'களை ஆக்கித்தந்த பெருமை கொழும்பு சீகிரி ஸ்தாபனத்தாருக்குரியது. இவர்கள் யாவரும் பெரு நன்றிக்கு உரியவர்கள்.

பண்டிதர் ஐயா அவர்கள் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பப் பல நூறு கட்டுரைகளைக் காலத்துக்குக் காலம் எழுதியிருக்கின்றார்கள்; எழுதுகின்றார்கள். இவைகள் எல்லாம் நூல் வடிவு பெறவேண்டுமென்பது அவர்கள் கருத்தன்று. கட்டுரைகளைப் புத்தகங்களாக்க வேண்டுமென்ற எமது ஆசைக்குத் தடையா யிருந்ததுமில்லை. 'அன்பினைந்திணை' என்னும் இந்நூலை வெளியிட விரும்பிய எமக்கு, பண்டிதர் ஐயா அவர்கள் அநுமதி தந்தார்கள். அவர்களது அன்புப் பேரரான திரு. சி. சதாசிவம் அவர்கள் எமது எண்ணத்துக்குப் பெரிதும் ஆதரவாயிருந்தார்கள். இவர்களனைவருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி உரியது.

நூல்களை அழகாக அச்சிடுவதில் அன்று தொடக்கம் பெயர் பெற்றவர்கள் சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தினர். பண்டிதர் ஐயா அவர்களது பல நூல்களைக் காலத்துக்குக்காலம் அச்சிட்டுதவிய திருமகள் அழுத்தகத்தினர், இந் நூலையும் சிறப்பாக அச்சிட்டுதவியுள்ளமை மிகவும் பாராட்டுக்குரியதே.

பண்டிதர் ஐயா அவர்களது எண்பத்துநான்காவது வயசுப் பூர்த்தியை யொட்டி வெளிவரும் 'அன்பினைந்திணை' என்னும் இந்நூல் இலக்கிய இரசிகர்களுக்கும், சமய ஆராய்ச்சி யாளர்களுக்கும் பெரு விருந்தாயமையும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

உரும்பிராய் மேற்கு,
உரும்பிராய் (இலங்கை),
20-2-83.

அ. பஞ்சாட்சரம்
செயலாளர்
பண்டிதமணி வெளியீட்டுச் சபை

முன்னுரை

i. “அன்பினைந்தினை”

இறையனார் களவியலில் முதற் சூத்திரத்தின் முதல் தொடர்.

ii. “கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதினை என்ப.”

தொல்: பொருள். முதற் சூத்திரம்.

iii. ‘நடுவண் ஐந்தினை’ ஆகிய அன்பினைந்தினை ஒழுக்கங்கள்
புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல்
என்பனவாம்.

இவை முறையே,

குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம்
எனப்படும்.

iv. “புறத்தினை மருங்கிற் பொருந்தின் அல்லது
அகத்தினை மருங்கின் அளவுதல் இலவே.”

தொல்: பொருள்—அகத்திணையியலின் இறுதிச்
சூத்திரம்.

அகத்தினை அகங்கையாயின் புறத்தினை புறங்கை.

அல்லிக்குப் புல்லி எனினும் அமையும். அல்லி அக
விதழ். புல்லி புறவிதழ்.

- i. “பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே” தொல்-புறம்-25.
- ii. “வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே” ,, ,, 1.
- iii. “வாகை தானே பாலையது புறனே” ,, ,, 18.
- iv. “வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே” ,, ,, 6.
- v. “தும்பை தானே நெய்தலது புறனே” ,, ,, 14.
- vi. “உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே” ,, ,, 9.
- vii. “காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே” ,, ,, 22.

கைக்கிளை முதலியவற்றுக்கு, பாடாண் முதலியன புறமாதல் காண்க.

*

*

*

நடுவணைந்திணையாகிய குறிஞ்சி முதலிய ஐந்தையும் அவற்றின் புறமாகிய வெட்சி முதலிய ஐந்தோடும் முறையே பொருத்தி வாஞ்செலியில் பேசிய பேச்சுக்கள் இப்பொழுது அன்பினைந்திணை என்ற பெயரில் புத்தகவடிவில் வருகின்றன.

*

*

*

அகத்திணையின் முதலும் இறுதியுமான கைக்கிளையும் பெருந்திணையும், அவற்றின் புறமான பாடாண் திணையோடும், காஞ்சித் திணையோடும் பொருத்தம் உறுமாறு அநுபந்தக் கட்டுரையிற் காண்க. அன்றி,

*

*

*

அநுபந்தத்துக்கு மற்றொரு அநுபந்தமாக,

‘சிந்தனைக் களஞ்சிய’த்தில் வரும் “பூர்வமீமாம்சையும் புறத்திணையிற் பாடாணும்”

என்ற கட்டுரையில் ஒரு பகுதியும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது கைக்கிளைக்குப் பாடாண் புறமாதலை விளக்குவதாயிருக்கும்.

கலாசாலாவீதி,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

சி. கணபதிப்பிள்ளை

முன்னுரைக்கு முன்னுரை

அன்பினைத்திணைத் திறவுகோல்

இத் திறவுகோலை, கைக்கிளை பெருந்திணைகளோடு சேர்த்து, ஏழ்திணைத் திறவுகோல் எனினும் அமையும்.

*

*

*

அறிவு

அறிவு விருத்தியின் இன்றியமையாமையை, 'கற்க கசடறக் கற்பவை,' என்று தொடங்கி, கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை என்ற அதிகாரங்களாலும்,

'விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்'

எனக் கல்லாமையின் இழிவைக் கல்லாமை என்ற அதிகாரத் தாலும்,

விளக்கஞ்செய்து,

'எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும்', 'யார் யார்வாய்க் கேட்பினும்',

கண்டவை கேட்டவைகளை வைத்துக்கொண்டு,

'மெய்ப்பொருளைக் காண்பதே அறிவு' என அறிவின் முடிந்த எல்லையைத் தொட்டுக் காட்டுகின்றார் வள்ளுவ தேவர்.

அன்பு

அறிவு விருத்தி பேசிய வள்ளுவதேவர், 'தன்னைத்தான் காதலனாயின்' என்ற குறளில், ஒருவன் தன்பால் அன்புடையதை வேண்டுமென்று, அன்பை முளைசெய்து, அன்புடைமை என்ற அதிகாரத்தில், அவ்வன்பை, வளர்க்கும் முறையில் வளர்த்து,

அருளுடைமையில்,

'அருளென்னும்
அன்பின் குழவி'

என, அன்பை, அருளென்னும் குழந்தையை ஈன்றெடுக்க வேண்டுமென, அருளை எட்டுதற்கு வழி செய்கின்றார்.

திருமூலர், 'அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்; அன்பே சிவம்' என்று அன்பின் சிகரத்தைக் காட்டியருள்கின்றார்.

முத்திரையின் பின்புறப் பசை, தபாலுறையில் ஒட்டியதும், முத்திரை தபாலுறையாய் விடுகின்றது. அவ்வாறே, அன்புப் பசை, ஆன்மாவைப் பரமான்மாவோடு இயைத்து ஒன்றுபடுத்திவிடுகின்றது என, திருமூலரின் அன்பின் சிகரத்துக்கு விளக்கங் காணலாம்.

*

*

*

அகத்தியர் வருகை

அகத்தியர் வேதரிஷி; வட மொழிச் சமுத்திரம்; இறைவனையும் இறைவியையும் நேரில் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர். அவர், திருமூலர் குறிப்பிட்டவாறு, அன்பைப் பெருக்க வேண்டியவரானார்; அதன்பொருட்டுத் தென்திசைக்கு வந்து, தமிழ் வளர்ப்பாராயினார். தமிழ் வளர்த்தலாவது, அன்பைப் பெருக்குதலாம். இது பின்வரும் விஷயங்களால் தெளிவாகும்.

தமிழின் தனிச்சிறப்பு

பொருளிலக்கணமுடைமை

தமிழின் உயிர்நாடி பொருளிலக்கணம்.

ஒரு காலத்தில் பன்னிரு வருடம் மழையில்லையென்றும், அக்காலத்தில் பொருளிலக்கணம் வல்லாரை இழக்க நேரிட்ட தென்றும், பொருளிலக்கணப் பரிகாரமாக, இறையனாகப் பொருள் தோன்றியதென்றும் ஒரு நீண்ட வரலாறுண்டு. இவ்வரலாறு இறையனாகப்பொருளுக்கு உரைகண்ட நக்கீரரின் உரைவழி வழிவந்தது.

*

*

*

பொருளிலக்கணம் வல்லாரை இழந்ததனால், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமும் தொலைந்தது என்ற எண்ணம் தமிழ் நாட்டில் நிலவியது.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை எவ்வாறோ தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தைக் கண்டுபிடித்துத் தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளையாயினார். தமிழின் உயிர் நாடியான தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தைத் தந்தாரைத் தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளை என்மொல் வேறெவ்வாறுதான் பாராட்டலாம்.

‘தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் சமணர்களின் கைவேலைகளும் கலந்திருக்கலாம்’ என்று சிந்தனையாளர் சிந்திப்பதுமுண்டு.

எப்படியோ இரு பொருளிலக்கணம் நமக்குக் கிடைத்து விட்டன. நமது ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய சூத்திரங்கள் நிறைய உண்டு.

*

*

*

இறையனாகப்பொருள் ‘அன்பினைந்தினை’ என்று தொடங்க,

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம்,

‘கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்’

என்று தொடங்குவது சுபசகுனம்.

ஐந்திணைத் திறவுகோலை, எழுதிணைத் திறவுகோல் எனினும் அமையுமென்று, தொடக்கத்திற் கூறியதை நினைவு கூருவோம்.

இறையராகப்பொருளுக்கு ‘அன்பினைந்திணைக் களவியல்’ என்பது மற்றொரு பெயர்.

உரையில் பெறப்படுவதொரு கருத்து ‘அன்பினைந்திணைக் களவியல்’ என்னுதலிற்றோவெனின் தமிழ் நுதலிற்று’ என்பது. இவ் வசனத்தால், தமிழின் உட்பொருள் ஐந்திணையாம் என்பது தெட்டத்தெளிவாம். இதனாலே, ஐந்திணைக்கு முதலும் இறுதியுமான கைக்கிளை பெருந்திணைகளும் தமிழின் உட்பொருளாமாறும் கொள்ளத்தக்கது

*

*

*

அகம் புறம் என்பதில், அகத்துக்குப் புறம் ஆதாரம். அகம் அகனிதழ் போன்றது; புறம் புறவிதழ் போன்றது. புறத்தின் இயல்பு நோக்கி அகத்தின் தகைமை நிச்சயிக்கப் படும்.

அகத்திணையின் இறுதிச் சூத்திரம், ‘புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தி னல்லது அகத்திணை மருங்கில் அளவுதல் இலவே’ என்பது நினைவில் இருத்தற்பாலது.

*

*

*

கைக்கிளைக்குப் புறம் பாடாண்டிணை. பதிற்றுப்பத்து முழுவதும் பாடாண்டிணை. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் உயிர்ப் பான ஒவ்வொரு தொடர் உண்டு. ஒரு பாட்டில் வருவ தொரு தொடர் ‘சான்றோர் மெய்ய்மறை’, உடலாகிய மெய்யை மறைப்பது; கவசம். சான்றோர்க்குக் கவசம்

போன்றவன் என்பது கருத்து. அப்படிப்பட்ட சான்றோர் மெய்ம்மறை புறமானால் அதன் அகமாகிய கைக்கிளை எப்படியிருக்கும் என்பது சிந்திக்கற் பாலதாம்.

கைக்கிளையை மாசுமறுவற்ற உயர்ந்த இராச குடும்பத் திற் பிறந்த அரசினங் கன்னிகைக்கு ஒப்பிடலாம்; அவளுக்கு இன்னும் மணமாகாமை ஒரு சிறு குறை; அவளே அடுத்த குறிஞ்சித் தலைவியாகும்போது குறை நிறையாம்.

*

*

*

குறிஞ்சி முதலியவற்றுக்கு வெட்சி முதலியன புறமாதல், ஐந்திணைக் கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டது.

*

*

*

இறுதித் திணையாகிய பெருந்திணைக்குப் புறம் காஞ்சி. நிலையாமையைக் குறிப்பது காஞ்சி. பாச பந்தங்கள் அனைத்தும் நிலையற்றவையாய், எல்லாம் அழிந்தொழிய, ஆன்மா, என்றும் ஒரே நிலைமைத்தான பரமான்மாவோடு ஏகமாம்; அந் நிலையே பெருந்திணை. அஃது 'ஒருமையின் பெருமை'.

*

*

*

கலித்தொகை, திருக்குறளில் காமத்துப்பால், திருக் கோவை என்பவற்றில் வரும் பாத்திரங்கள், கணித பரி பாஷையில் வரும் X Y போன்றவைகள்; இப் பாத்திரங்களில் வைத்து, ஆத்ம, பரமாத்ம சம்பந்தமே கூறப்பட்டன.

*

*

*

கலித்தொகை முதலியவற்றில் வரும் பாத்திரங்கள், வெறும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் என்பதை வலியுறுத்துவது போல, கந்தபுராணம், இரு தெய்வத பாத்திரங்கள் மூலம், ஆத்ம பரமாத்ம சம்பந்தத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அதற்கு இலக்கணமாய்,

இறையனார் களவியலில்

‘கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே’

என்ற சூத்திரம் அமைகின்றது.

*

*

*

வள்ளிநாயகிக்கு, வளர்த்த வேடர்களை விடவும் முடியவில்லை; முருகனைத் தொடராமலிருக்கவும் முடியவில்லை. இது களவு நிலை; ஐம்பதுக்கு ஐம்பது நிலை. எனினும், மெல்ல மெல்ல முருகனைத் தொடரும் நிலை கைகூடுகின்றது. ‘அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள், அகன்றாள் அகவிடத்தா ராசாரத்தை’ என்ற நிலை தலையெடுக்கின்றது, களவு முதிர்ந்து கற்பு நிலை மேலிடுகின்றது, இந் நிலையில். கற்பு நிலை முற்றுப்பெற்ற தெய்வநாயகியை, வள்ளிநாயகி கண்ணாறுகின்றாள். வள்ளிநாயகியின் பக்குவ நிலையைக் கண்டதும், தெய்வநாயகிக்கு ஆனந்தம் மேலிடுகின்றது.

‘ஈங்கொரு தமிழ ளாகி இருந்திடு வேனுக் கின்றோர்
பாங்கிவந் துற்றவாறு நன்று’

எனப் பரிவோடு கூடிய வார்த்தை வெளிவருகின்றது. ‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்கின்ற நிலை தெய்வநாயகியின் நிலை.

திருமுருகனைச், ‘சர்வான்ம நாயகன்’

என்று கண்டவர் தெய்வநாயகியம்மையார்.

*

*

*

திருக்கோவையாரில் நானூராவது பாட்டின் நான்காவது இறுதியடி.

‘ஊருணி உற்றவர்க்கு ஊரன்மற் றியாவர்க்கும் ஊதியமே’

என்பது.

முருகன் ஊருணி; அவன் யாவராலும் அநுபவித்தற் குரியோன் என்றவாறு.

இரு கஷ்டங்கள்

ஒன்று, அழுக்காறு. திருக்கோவையாரில் முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம் (399) பாடலில், தன் இறை வனுக்குரியாள் ஒருத்தியைக் கண்டதும், தலைவிக்கு வந்த பொறாமை என்கின்ற அழுக்காற்றைக் காணலாம். 'இறை வனைத் தான் மாத்திரமே அநுபவித்தற் குரியாள்' என்ற எண்ணம் மேலிடுகின்றது. அதுபோய்த் தெய்வயானையின் நிலை சித்திக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது கஷ்டம்: ஆண்மை. ஆண்மை: திருவருளை ஆளுங் குணம். இந்த ஆண்மை போய், பெண்மை பிறக்க வேண்டும். நான் இது செய்வேன்; நீ இதனைத் தந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பது ஆண்மைக் குணம்.

'வேண்டத் தக்க தறிவோய் நீ'

என்பது மணிவாசகம். எனக்கு வேண்டுவது உனக்குத்தான் தெரியும் என்பது கருத்து.

*

*

*

'பப்பற வீட்டிருந் துணருநின் னடியார்
பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
வணங்குகின்றார்'

என்ற திருவாசகத்தில், பெண்மைநிலை பிறக்க வேண்டியதைக் காணலாம்.

'தோடுடைய செவி' பாடிய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளை, அப் பதிகத்திற்குளே,

'ஏர்பரந்த இனவெள்வளை சோரஎன் உள்ளங் கவர்கள்வன்'
எனத் தம் பெண்மை நிலையைப் புலப்படுத்துமாறு காண்க.

பெண்மை நிலையின் கனிவே, காஞ்சியின் அகமாகிய, பெருந்திணைப் பேராமென்க. அதுவே, துவைதம் அத்வைதம் என்ற வரிசையில் ஏகமாம். 'ஒருரு வாயினை' என்ற தேவாரத்தின் இறுதிப் பாகம், 'இருமையின் ஒருமையும், ஒருமையின் பெருமையும்.'

மறுவிலா மறையோர்

'கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை
கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் அறியும்
அனைய தன்மையை யாதலின் நினை
நினைய வல்லவர் இல்லைநீ னிலத்தே'

என்பது.

இதில்,

'நினை நினைய வல்லவர் இல்லை நீநிலத்தே'

என்பதால்

கைக்கிளை முதல் பெருந்திணை ஈறான, ஏழ் திணையால் உணர்த்தப்படும், ஆத்ம பரமாத்ம சம்பந்தமான,

துவைத, அத்வைத, ஏக நிலைகள் தெய்வத பாத்திரங்கள் மூலமன்றி, மனித பாத்திரங்களில் வைத்துணரலாகாமையும் பெற்றும்.

*

*

*

திறவுகோல் நீண்டுவிட்டது. இன்னும் நீளக்கூடியது.

இந்த நீண்ட திறவுகோல் கொண்டு, முன்னுரை தொடக்கம், அநுபந்தத்துக்கு அநுபந்தம் ஈறாக உள்ள கட்டுரைத் தொகுப்புத் திறக்கப்படலாம் என்பது நம்பிக்கை.

சாரசங்கிரகம்

அறிவு விருத்தி, அன்பு விருத்தி, இரண்டன் சம்பந்தம், அகத்தியரின் தமிழாராய்ச்சி. தமிழின் உயிர் நாடி பொருளிலக்கணம், அன்பினைத்திணைக் களவியலின் தோற்றரவு, அகம் புறம், இரண்டன் தொடர்பு, கைக்கிளைப் புறம் பாடாண்டிணை, பெருந்திணைப் புறம் காஞ்சி, கைக்கிளை (ஒருமையின் சிறுமை), ஐந்திணை இருமையின் ஒருமை, பெருந்திணை ஒருமையின் பெருமை.

ஏழு திணையும் ஆத்ம பரமாத்ம சம்பந்தம்; அச்சம்பந்தமே துவித அத்துவித ஏகம்;

கலித்தொகை முதலியவற்றில் வரும் பாத்திரங்கள், கற்பனைப் பாத்திரங்கள்;

வள்ளிநாயகி தெய்வநாயகி தெய்வதபாத்திரம். தெய்வயானை கற்பின் சிகரம். முருகன் ஊருணி;

அழுக்காறும் ஆண்மையும் தொலைய வேண்டியவை;

பெண்மை பிறக்கவேண்டும்.

இறைவன் சர்வான்ம நாயகன்.

என்றின்றோரன்னவையால் அமைந்தது,

‘இத்திறவுகோல்’

என்க.

அநுபந்தங்களில் வருவன சில இத்திறவுகோலில் வருவது, எடுத்துக்கொண்ட கருத்துக்களை, வரிசைப் படுத்தி, நன்கு தெளிவுபடுத்தற்பொருட்டேயாமென்று கொள்க.

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்,
4-4-82

சி. கணபதிப்பிள்ளை

அன் பினை ந்தினை

குறிஞ்சி

திருப்பரங் குன்றத்தின் சிகரத்திலே,

‘கோழி ஓங்கிய ஏன்றடு விறற்கொடி வாழிய பெரிது’

என்று ஒரு தோத்திரம், பாதச் சிலம்பொலியோ டெழுந்து மலை அடுக்கங்களில் எதிரொலி செய்கின்றது. ஏன்றல் — போரை எதிர் ஏற்றல்; போர்க்கு அறைகூவல். ஏன்றடுதல்— பின் வாங்காது எதிர்சென்று பொருதல். கோழி போரில் எதிர்சென்று இறக்கினும் இறக்கும்; பின்வாங்காது. அப்படிப் பட்ட வென்றிப்பாடுடைய கொடி. திருமுருகனது கோழிச் சேவற் கொடி. அக்கொடி நீடு வாழுக என்பது கருத்து.

‘கோழி ஓங்கிய.....’

பாடலின் இனிய ஓசையும், ஆடலின் தாள ஒலியுங் கலந்து எங்கும் பரவுகின்றன. தெய்வப் பெண்கள் வாளை அளாவுகின்ற மலைச் சிகரங்களிலே உள்ள சோலைகளிலே முருகனைப் பராவி, அவன் பாதங்களிலே மலர்கள் தளிக்களை இட்டுப் பாடி ஆடுகின்றார்கள். முருகன் மலைநாட்டுத் தெய்வம்.

கீழே மலையடிவாரங்களிலும் முருக பூசை நடக்கின்றது. மலைவாசிகளான வேடுவர்களும் வேட்டுவப் பெண்களும் வேண்டுவன செய்கின்றார்கள். நீண்ட மூங்கிலிலே நீடித்த காலம் இருந்து முற்றின கள்ளை வேடுவர்கள் தங்கள் கிளைகளோடு கூடி உண்டு மகிழ்ந்து, வெறி தலைக்கேறி நிற்கின்றார்கள். ஆட்டு மறிகளை அறுத்து, அவற்றின் உதிரத்தைச் செந்தினை அரிசியோடு கலந்து புஷ்பங்களைச் சிதறிப் பரப்பிய பல பாத்திரங்கள் எங்கும் நிரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மலை நாட்டுக்குரிய தொண்டகப் பறைகளும் கொம்பு வாத்தியங்களும் ஒருங்கு எழுந்து ஒலிக்கின்றன. பலவாகிய இணைந்த மணிகள் இரட்டி இடையீடின்றி ஒலி செய்கின்றன. வேடுவர்களுள்ளே முருகபூசை செய்யும் பூசாரிக்கு வெறியாட்டாளன் என்று பெயர். முருக பூசைக்கு வெறியாட்டு

என்று பெயர். வெறியாட்டாளனை வேலன் என்று சொல்லு வதுமுண்டு. வேலன் வேலைக் கையிலேந்நிக் கோழிக் கொடியை உயர்த்தி, மயில் பின்தொடர, மார்பில் மாலைகள் புரள, தலையில் கண்ணிகள் சூடி முருகு ஆவேசித்து நிற்கின்றான். முருகு — முருகக் கடவுள்.

வேட்டுவப் பெண்கள் மயில்கள் போலத் தம்மை இலைகள் தளிர்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு மயில் இறகு சூடி வெறியாட்டாளனாகிய வேலனைச் சூழ்ந்து, கைகோத்து வளைந்து முருகனைப் பாடிக் குரவைக் கூத்தாடுகின்றார்கள். இந்தக் குரவைக்குக் 'குன்றக் குரவை' என்று பெயர். கை கோத்துக் குரவை அயருகின்ற குறத்திகளுள் ஒருத்தி பாடு கின்றாள். வேட்டுவப் பெண்ணைக் குறத்தி என்றும், வேட்டு வர்களைக் குறவர்களென்றும் சொல்வதுண்டு. குறத்தியின் பாட்டு பின்வருமாறு:

'சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரடிமும் நீங்கா இறைவன்கை வேலன்றே
பாரிரும் பௌவத்தின் உன்புக்கும் பண்டொருநாள்
சூர்மா தடிந்த கடரிலைய வெள்வேலே.'

திருச்செந்தூர், திருச்செங்கோடு, வெண்குன்றமாகிய திருக்கயிலைமலை, திருவேரகம் முருகன் வீற்றிருக்கும் விசேஷ இடங்கள். பாரிரும் பௌவம்—கற்பார் நிறைந்த சமுத்திரம். சூரபத்மா சமுத்திர மத்தியில் மாமர வடிவுகொண்டு நின்ற வன். சூரனாகிய மாவை அடியோடு தடிந்தது திருமுருகன் கைவெல். அந்த வீர தீர வேலின் கீர்த்தி இப்பாடலில் துதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்பாடலை மற்றொரு முறை பாடித் துதிப்போமாக.

'சீர்கெழு செந்திலும்.....'

இந்தப் பாட்டைக் கேட்டதும் மற்றொரு குறத்தியும் பாடுகின்றாள்.

‘அணிமுகங்கள் ஓராரும் ஈராறு கையும்
இணையின்றித் தானுடையான் ஏந்திய வேலன்றே
பிணிமுகமேற் கொண்டவுணர் பீடழிபும் வண்ணம்
மணிவிசம்பிற் கோனேத்த மாறட்ட வெள்வேலே.’

பிணிமுகம் - மயில். மணிவிசம்பிற் கோன் - இந்திரன்.
மாறு - பகை. முருகன் ஆறுமுக சுவாமியாய் மயில்மேல்
எழுந்தருளிப் பகைவர்களை வேலால் அழித்து, இந்திரனுக்கு
அருளியது இப்பாட்டில் துதிக்கப்பட்டது.

‘அணிமுகங்கள்

அதன்மேல் மூன்றாவதாக ஒருத்தி பாடுகின்றாள். அந்தப்
பாட்டில் சரவண தடாகத்தில் கார்த்திகைப் பெண்களின்
பால் பருகி வளர்ந்த குழந்தை முருகனின் திருக்கைவேல்,
தாரகாசுரனையும் கிரௌஞ்ச மலையையும் பிளந்தது பேசித்
துதிக்கப்படுகின்றது. பாட்டு வருமாறு;

‘சரவணப்பூம் பள்ளியறைத் தாய்மார் அறுவர்
திருமுலைப்பால் உண்டான் திருக்கைவே லன்றே
வருதிகிரி கோலவுணன் மார்பம் பிளந்து
குருகுபெயர்க் குன்றம் கொன்ற நெடுவேலே.’

குருகுபெயர்க் குன்றம்—கிரௌஞ்ச மலை. இங்ஙனம் திரு
முருகனின் வேலைத் துதித்தும், சேவலைப் போற்றியும்,
மயிலை வாழ்த்தியும் பாடிக் குரவை ஆடிக் குறப்பெண்கள்
வேண்டிய வரங்கள் பெற்றுச் செல்கின்றார்கள். குறவர்கள்
குறத்திகள் வசிக்கின்ற மலைப்பக்கங்களில் உள்ள சிறிய ஊர்
களுக்குக் குறிச்சி என்று பெயர். இனி அக் குறிச்சிகளுள்
ஒன்றுக்குச் செல்வோம். அங்கே ஒரு குறிச்சியில் சிறு குறப்
பெண் ஒருத்தி, ஆவேசங் கொண்டவள் போல், உதடு துடிக்க
ஏதோ சொல்கின்றாள். அதனை உற்றுக் கேட்போமாக.

‘சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே,
வள்ளிகீழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்தொடா
கொல்லை குரல்வாங்கி யீன மலைவாழநர்
அல்ல புரிந்தொழுக லான்.’

ஓ! சிறு குடியில் உள்ளவர்களே! சிறு குடியில் உள்ளவர்களே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இனி இவ்விடத்திலே வள்ளிக் கொடிகள் கிழங்கு கீழ் வீழா; அம்மட்டோ! மலைமிசைத் தேனுந் தொடா; கொல்லைகளிலே துனைக்கதிர்கள் மணி பிடியா; இது நிச்சயம்; தேனும் இல்லை; இனித் தினையுமில்லை; கிழங்குமில்லை.

இந்த மலைவாசிகள் அறம் அல்லாததை இதுவரை கேட்டும் அறியார்கள். ஆனால் இன்றைய நிலைமை என்ன! மலைவாசிகள் அறம் அல்லாதது செய்யவுங் கருதுகின்றர்களாம். இது என்ன கொடுமை! என்று பேசி அக்குறப் பெண் மேலும் பேசுகின்றாள்.

‘காந்தள் கடிக்கமுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலால் தம்மையருந்
தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்.’

இந்த நாட்டுக் குறப்பெண்கள் தங்கணவருக்குத் தப்புச் செய்து அறியார்கள். தங் கணவரையே தொழுதுகொண்டு துயில் எழுகின்றவர்கள் அவர்கள். இந்த விசேஷத்திலே, வேடுவர்கள் தொடுக்கும் அம்புகள் இலக்குத் தப்புவதில்லை. ஆனால் இனி அப்படி ஒன்றும் நடவாது. ஆணைக்கு விடுகிற பாணம் பூனைக்குத்தான் படும். ஆண் மக்கள் அம்பு தொடுத்துப் பார்க்கட்டும் என்றெல்லாம் பிரசங்கிக்கின்றாள் அந்தக் குறப்பெண். அந்தச் சமயத்தில் அவள் தாய் அவளை அணுகி ‘என்ன நடந்தது’ என்று வினவுகின்றாள். வினவுதலும் இரகசியம் ஒன்று வெளி வருகின்றது.

அன்றாய், சில தினங்களுக்கு முன் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கேள். நானும் தலைவியும் ஆற்றில் நீராடி விளையாடினோம். தலைவி நீர்ச்சுழியில் அகப்பட்டுக் கொண்டாள். தெய்வத்தின் திருவருளை என்ன என்று சொல்வேன்! காளை ஒருவன் அவ்வழியில் வந்தவன், திடீரென்று பாய்ந்து உயிர் உதவி புரிந்து தலைவியைக் கரை ஏற வைத்துப் போயினான். அன்று தொடக்கம் என் தலைவி தெய்வந் தொழாது,

அவனையே மனத்தில் பூசித்து வருகின்றாள். அவனோ தர்மந் தவரூதவன் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். இந்த நிகழ்ச்சி தெய்வ சங்கற்பம் என்றே தெரிகின்றது. பெற்றோர்கள் இதனை அறியாமல், வேறு மணத்துக்கு உடன் படுவார்களானால், தலைவி உயிர் வாழாள். இந்த மலைநாடு தர்மங் குன்றி அதர்மம் தலை எடுக்கும். ஆதலினாலேதான் இவ்வாறு பேசினேன் என்கின்றாள் அப்பெண். அது கேட்டு அவள் தாய் திகைக்கின்றாள். அவள் தாய்தான் தலைவியை வளர்த்த செவிலி. பிறகு செவிலி மூலம் அந்த இரகசியம் தலைவியின் தாய்க்கு எட்டுகின்றது. அப்பால் தந்தையும் தமையன்மாறும் அறிகின்றார்கள்.

‘அவருந், தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந்து
ஒருபகல் எல்லாம் உருத்துளமுந்து ஆறி
இருவர்கட் குற்றமும் இல்லையால் என்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை.’

தலைவியின் தந்தையும் தமையன்மாறும் சீறி எழுந்தார்கள். கையைப் பிசைந்தார்கள். கண்கள் சிவந்தன. அம்பைப் பார்த்தார்கள். வில்லை வளைத்தார்கள். ஒரு பகல் முழுவதும் பெரிய விசாரணை நடந்தது. அதன் மேல் இருவரிடமும் ஒரு குற்றமும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். காதல் தப்பிப் பிழைத்தது.

அப்பொழுதுதான் தோழிக்கு உயிர் உடம்புள் உயிர்த் தது. எங்கும் பெரிய குதூகலம்.

‘விண்டோய்கல் நாடனும் நீயும் வதுவையுள்
பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்றொலோ
பண்டறியா தீர்போற் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்றொலோ.’

நானைக்கு நடக்கிற கலியாணத்திலே நீயும் அவனும் முன்பின் ஒருவரை ஒருவர் கண்டறியாதவர்கள் போலத் தான் நடந்துகொள்வீர்களோ! அப்படியானால், நானும்

உங்கள் பழைய உறவைக் கண்டறியாதவள் போலத்தான் நடந்துகொள்ளவேண்டும் போலும் என்று தலைவியைக் கேலி செய்து குதூகலிக்கின்றாள் தோழி.

மறைவாயிருந்த ஒரு இரகசியத்தைத் தர்ம வழியில் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்ற நிலைக்கு 'அறத்தொடு நின்றல்' என்று பெயர். வஞ்சகமில்லாத மலைநாட்டு மக்களின் அன்பு வாழ்க்கை அறத்துக்கு மாறில்லாமலே ஆரம்பிக்கின்றது. இவ்வாறு ஆரம்பிக்கின்ற அன்பொழுக்கத்துக்குக் குறிஞ்சி என்று பெயர். குறிஞ்சி என்றால் அறவழியில் இருவருக்குத் தொடர்பு உண்டாதல். அதற்குப் 'புணர்தல்' என்றும் பெயர். புணர்தலாகிய குறிஞ்சி ஒழுக்கத்துக்கு விசேடித்த இடம் மலைநிலம். ஆதலினாலே, மலைநிலமும் 'குறிஞ்சி' என்று வழங்கும். ஆகவே மலைநாடும் குறிஞ்சி; அங்கு நிகழும் அன்பொழுக்கமும் குறிஞ்சி.

வேத இருஷிகள் தவ விசேஷத்தினாலே அறிவு தெளிந்து ஓரோர் சமயத்தில் பொய்ப் பொருளாகிய உலகத்துக்கூடாக மெய்ப் பொருளைக் காணுவதுண்டு. மெய்ப் பொருளைக் காணலாம்; காணுதலினாலே அப்பொருளோடு தொடர்பு உண்டாகாது. தொடர்பு உண்டாதற்கு அதில் அன்பு பிறக்க வேண்டும். அப்படி அன்பு பிறத்தற்கு வேறான சாதகம்— [தவம்] வேண்டும். சாதக விசேஷத்தினாலே மெய்ப்பொருளோடு புணர்தலாகிய அன்பு பிறக்குமானால் அந்த அன்புக்குக் குறிஞ்சி என்று பெயர். அந்தக் குறிஞ்சி இங்கே காணப்படாதது. காணப்படாத குறிஞ்சியைக் காட்டவேண்டுமானால், இந்த உலகத்திலே வேட்டுவ வாழ்க்கையில் காணப்படுகின்ற மாசு மறுவற்ற குறிஞ்சியிலேதான் வைத்துக் காட்டலாம். அப்படிக் காட்டுதற்குக் கபிலர் முதலிய சங்கப் புலவர்கள் செய்த முயற்சிகள்தாம் குறிஞ்சி பற்றிய பாட்டுக்கள்.

மெய்ப்பொருளில் உண்டாகும் அன்பைக் கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்று ஏழாக வகுத்திருக்கிறார்கள். இடையில் உள்ள ஐந்திணைக்குக் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்று பெயர். குறிஞ்சி ஏழு திணையில்

“தீண்டலும் இயைவது கொல்லோ மாண்ட
வில்லுடை வீளையர் கல்இடுபு எடுத்த
நனந்தலைக் கானத்து.....”

— குறுந்தொகை : குறிஞ்சி 272

இரண்டாவது. ஐந்திணையில் முதலாவது. இந்த ஏழு திணைக்கும் அகம் என்று பெயர். திணை என்றால் ஒழுக்கம். அகத்திணை ஏழுக்கும் ஆதாரமான ஒழுக்கங்கள் ஏழு திணையாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்குப் 'புறம்' என்று பெயர்.

குறிஞ்சிக்குப் புறமான திணை வெட்சி. பகைமேற் செல்லும் வீரன் ஒருவன் யுத்தத்தில் தர்மச் சிதைவு உண்டாகாமல் பகைவர் நாட்டுப் பசுக்கள், பத்தினிகள், அந்தணர் முதலியவர்களை முதலில் அப்புறப்படுத்திப் பாதுகாவல் செய்கின்றான். அப்படிச் செய்த பிறகுதான் போர் மேற்கொள்ளுகின்றான். இந்தத் தர்ம ஒழுக்கந்தான் வெட்சி.

' தன்னேத்தான் காதல னாயின் எனேத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால்''

என்கின்றனர் வள்ளுவர்.

இந்த வெட்சி அறத்தொடு நின்றலை அத்திபாரமாகக் கொண்ட குறிஞ்சிக்குப் புறம். வெட்சி புல்லி என்றால், குறிஞ்சி அல்லி.

புல்லி — புறவிதழ்; அல்லி — அகவிதழ்.

வெட்சிக்குக் குறிஞ்சி, புறங்கைக்கு அகங்கை.
புறம் இல்லையேல்
அகம் இல்லை.

பாலை

அன்பின் ஐந்திணையில் பாலை இரண்டாவது. அதற்குப் புறம் வாகை. அறத்தின் வழி நின்று பகைவர் நாட்டுப் பசுமுதலியவைகளுக்குத் தீங்கு நிகழாமல், போர் செய்து வெற்றி மாலை சூடுவதற்கு வாகை என்று பெயர். ஒரு வீரன் கோடிக்கணக்கான பகைவர்களைக் கொன்று குவிக்கலாம். ஆனால் அம் மகாவீரனுக்குச் சாதாரண உலக பந்தங்கள் பற்றுக்களை வெல்லுதல் முடியாமலிருக்கும். ஓர் உண்மையை உணர்ந்தவன் உலக பந்தங்களைப் பிரிந்து அவ்வுண்மையைத் தொடர்ந்து அவ்வுண்மையோடு ஒன்றுபட்டு உடன்போகத் துணிவதுதான் பாலை. இப் பாலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து வாகை பாலைக்குப் புற இதழாய்த்தானிருக்கும்.

அன்பினைந்திணையின் தொடக்கமாகிய குறிஞ்சிக்கு அறத்தொடு நின்றல் அத்திபாரம். அறவழியின் நிற்பவர்கள் உண்மையைக் கண்டு ஒரு நாள் அதில் ஆராமையாகிய அன்பு பிறந்து அந்த உண்மையோடு தொடர்பு கொள்ளுகிறார்கள். அந்தத் தொடர்பு வரவர முதிர்ந்து கனிகிறபோது உடன்போக்கு நிகழுகின்றது. அது பாலை. பாலை என்றால் பிரிதல் ஒழுக்கம். ஒன்றற்கண் வைத்த அன்பின் மிகுதியால் அந்த அன்பை மேலும் மேலும் பெருக்கும் பொருட்டு உலக பந்தங்களை விட்டுப் பிரிதல் என்பது தொடக்கத்திற் பாலைக்குச் சொல்லக்கூடிய கருத்து. தொடரவேண்டியதைத் தொடர முடியாத பிரிவும், தொடர்ந்து கொண்டே இடையீடு நிகழுமோ என்று உள்ளவதால் உள்ளத்து நிகழும் உள்ளப் பிரிவுமே உண்மையான பாலை.

“பேயோடு பழகினும் பிரிவு அரிது”

ஒருத்தி தன் தாய் தந்தையர்களைச் சுற்றத்தவர்களைப் பிரிந்து கணவனுடன் வெகு தூர தேசத்துக்குப் போகப் புறப் படுகின்றாள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்பொழுது அப்பெண்ணின் மனம் என்ன பாடுபடும். சகுந்தலை தான் வளர்த்த முல்லை மல்லிகைக் கொடிகள் செடிகளைப் பிரிதற்கே

ஆற்றாதவளாய்க் கண்ணீர் விட்டு விம்மினாள். இது பாலையின் தொடக்கம். பிரிவாகிய வெப்பத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் பாலைவன வெப்பம் பனிக்கட்டிக்குச் சமமாயிருக்குமென்று ஒரு சமயம் சீதாபிராட்டி கூறினாள். இது பாலையின் உச்சம். இடையீடு நிகழுமோ என்றுள்ளியதால் உளதான பாலை இது. பிரிவு என்பது வெகு வெப்பமானது. எரிகின்ற நெருப்பினும் கொடியது.

இந்தப் பிரிவாகிய பாலை ஒழுக்கத்துக்கு நிலமே இல்லை. மேல் குறிஞ்சி ஒழுக்கத்துக்கு மலைநாடு சிறந்தது என்று நிலம் குறிப்பிட்டது போல் பாலை ஒழுக்கத்துக்கு இந்த இடம் என்று நிலம் குறிப்பிட முடியாது. பாலை ஒழுக்கம் ஒருவருக்குக் கைகூடினால், அவர் இருக்கும் நிலம் தண்ணென்ற சோலைகள், தடாகங்கள் நிறைந்த மருத நிலமேயாயினும் அது அவருக்குச் சுடுகாடாய் மாறிவிடும். பிரிவாகிய சூடு எந்த நிலத்தையும் சுட்டு எரித்துவிடும். பிரிவொழுக்கம் நிகழும் நிலம் மரங் கொடி செடியற்ற வரண்ட பிரதேசமாகவே வருணிக்கப்படும். வெயில் மிகுந்த வெப்ப காலமே அதற்குரிய காலமாயிருக்கும். தண்மையற்ற மணல் வளந் தரங்களைப் பாலை என்று வழங்குவதாலும் இஃது அறியப்படும்.

*

“ செந்தெ ருப்பினைத் தகடு செய்துபார்
செய்த தொக்குமச் செந்த ரைப்பரப்
பந்தெ ருப்பினிற் புகைதி ரண்டதொப்
பல்ல தொப்புற வதனி டைப்புற,”

நெருப்பைத் தகடு செய்தது போன்றிருக்கின்றது பாலை நிலப்பரப்பு. அந் நெருப்பினின்றும் புகை திரளுவது போலத் தோன்றுகின்றன அங்குள்ள புறக்கள்.

“ பொரிந்த காரை கரிந்த சூரை
புகைந்த வீரை எரிந்தவேய்
உரிந்த பாரை எறிந்த பாலை
உலர்ந்த ஓமை கலந்தவே.”

உலர்ந்து எரிந்து கரிந்து புகைகின்ற மரங்கள்தாம் பாலை நிலத்து மரங்கள்.

“ காடிதனைக் கடத்துமெனக் கருமுதிலும் வெண்மதியும்
கடக்க அப்பால்
ஓடியினைத் துடல்வியர்த்த வியர்வன்றோ உகுபுனலும்
பனியும் அம்மா,”

முகில்களும் சந்திரனும் வெகு உயரத்தில் மிகுவேகமாக ஓடி இப் பாலைவனத்தைக் கடந்தும், வெப்பத்தால் தீய்ந்து உடல் இளைத்துப்போயின. அந்த இளைப்பினால் உண்டான வியர்வைதான் மழையும் பனியும். இந்த மழை பனிகள் கூடப் பாலைவனத்துக்கு அப்பாலேதானுண்டு. ஒரு துளி பாலை வனத்தில் சிந்தினாலும், அது ஆகாயத்திலே தானே வரண்டு இல்லையாய்ப் போய்விடும்.

இந்தப் பாலைவனத்திலே இடையிடையே கற்பார்கள் பரவிய இடங்களும் உண்டு. ஒரு இடத்தைச் சிறிது நோக்குவோம். அங்கே நிழல் செய்யாதவொரு விளா மரம் நிற்கின்றது. அதன் அடி பட்டையின்றி உராய்ந்து கழுந்துபட்டிருக்கின்றது. அதில் பார்வை மிருகம் கட்டுவதால் அதன் அடி அப்படியிருக்கின்றது. வேறு மிருகத்தைப் பிடிப்பதற்குப் பழக்கி வைத்திருக்கும் மிருகம் பார்வை மிருகம். அந்த விளா மரத்திற்கு அயலில் கல்லில் இயற்கையாக உரல் அமைந்திருக்கிறது. அதற்கு நில உரல் என்று பெயர். நிலப் பிளப்புக்கள், புற்றுக்களில் எறும்புகள் சேர்த்து வைத்திருக்கும் புல் தானியங்களை அந் நிலத்தில் வசிக்கும் மறத்தியர்கள் பாறைகளால் நிலத்தை மிண்டிப் பிளந்து, எடுத்து வந்து அந்த நில உரலில் இட்டுக் குறிய யானைத் தந்தங்களாகிய உலக்கைகளால், முழந்தாளில் நின்று குற்றுகின்றார்கள்.

சிறிது தூரத்தே வாயொடுங்கி ஆழ்ந்திருக்கும் கிணற்றை எட்டிப் பார்த்தால் தலை சுற்றும். நீர் கண்ணுக்குப் புலனாவ தில்லை. பனையோலையாலான நீர்முகவை உயர்ந்த கயிற்றுக் குவியலோடு இணைந்து கிடக்கின்றது. கயிற்றுக் குவியல் முழுவதையும் கிணற்றுள் செலுத்தி வலித்தால் இடையிடையே சிறிது நீர் முகக்கலாம். கயிறு வலித்தலால்

உண்டாகும் வியர்வை, முகக்கும் நீரிலும் அதிகமாயிருக்கும். ஒரு மறத்தி முயன்று சிறிது நீர் முகந்து கொள்ளுகின்றனர். கல்லுரலிற் குற்றிய அரிசியோடு அந்த நீரை, நாயோடு போர் செய்து வாயொடிந்த ஒரு பாணையில் இட்டு, ஆகாயம் சாட்சியாக, நண்பகல் வெய்யிலில், நிலாச்சோறு சமைப்பதுபோலச் சமையல் செய்கின்றனர். ஆண்களுக்கு மறவர் என்று பெயர். அவர்கள் வேட்டையாடிக் கையில் உடும்பு முதலியவைகளுடன் வருகின்றார்கள். அவர்களுக்குப் போர் செய்தலும் பிரதான தொழில்.

“கொள்ளும் பொருள் இலராயினும் வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடைகுறித் தனரே.”

வம்பலர் - அந்நிலத்துக்குப் புதியவர்களாகிய வழிப்போக்கர்கள். அவர்களிடம் பறித்தற்குப் பொருள் இல்லை என்று நன்கு அறிந்த பின்னருங்கூட, அந்த மறவர்கள், வம்பலர்களாகிய அவ் வழிப்போக்கர்களுக்கு அம்பு தொடுப்பார்கள். அம்பு பட்டுத் துள்ளிக் குதித்துத் துடிதுடித்து உயிர்விடுவதைப் பார்ப்பதில் ஒரு துளி இன்பம் அந்த மறவர்களுக்கு உண்டு. அந்த வரண்ட நிலத்துக்குரிய குணம் அது.

இப்படிப்பட்ட பாலைநில மத்தியிலே துர்க்கா தேவிக்கு ஒரு கோயில் இருக்கின்றது. யானைத் தந்தங்கள், கபாலங்கள், எலும்புகள், அரசர்களிடம் கொள்ளை செய்த கிரீடங்கள் முதலியவைகளால் கோயிற் சுவர்கள் கோபுரங்கள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு தொங்கும் மாலைகள் குடர் மாலைகள். அங்கே அபிஷேகிக்கும் தீர்த்தம் உதிரம். கொள்ளிவாய்ப் பேய்கள் கோபுர வாய்தலில் வாயை அடிக்கடி திறந்து, வண்ணம் வண்ணமான தீபாவலிகளினால் அலங்காரம் செய்கின்றன. காளிகள். கூளிகள் ஏவல் செய்யத் தேவி கோர மூர்த்தமாய்க் கொலுவிருக்கின்றாள். எதிரில் ஒரு பலிபீடம். அந்நில மறவர்கள் தாம் போர்க்குச் செல்லும்போதும், வழிபறி செய்யும்போதும் பிரார்த்தித்த பிரகாரம் தங்கடன்களைத் தேவிக்கு அப்பலிபீடத்தில் சமர்ப்பிக்கின்றார்கள்.

“அடிக்கழுத்தி னெடுஞ்சிரத்தை அரிவ ராலோ
அரிந்தசிரம் அணங்கின்கைக் கொடுப்ப ராலோ
கொடுத்தசிரம் கொற்றவையைப் பரவு மாலோ
குறையுடலம் கும்பிட்டு நிற்கு மாலோ.”

பட்டியோடு ஆடு நெருகிறவர்கள் போலத் தங்கள் தலையையே பலி செய்வதாக நேர்த்திக்கடன் செய்யும் மறவர்களும் உண்டு. அவர்களுக்குத் தலை பெரிதன்று. வென்றியே பெரிது. தலையை அடிக் கழுத்தோடு அரிந்து தேவிகையில் கொடுக்கின்றார்கள். தலை தேவியைத் தோத்திரஞ் செய்கின்றது. அப்பொழுது தலையற்ற உடல் மிக்க பயபக்தியோடு கைகூப்பி வணங்கி எதிரில் நிற்கின்றது.

“ நீண்டபலி பீடத்தில் அரிந்து வைத்த

நெறிகுஞ்சிச் சிரத்தைத்தன் இனமென் றெண்ணி

ஆண்டலைப்புள் அருகணைந்து பார்க்கு மாலோ

அணைதலும்ச் சிரமஅச்சம் உறுத்து மாலோ.”

ஆண்டலைப்புள் - ஆண்மக்களின் தலை போன்ற தலையையுடையதொரு பட்சி. பாலைநிலப் பட்சி. ஒரு மறவன் தன் தலையை வெட்டிப் பலிபீடத்தில் வைக்கின்றான். அப்பொழுது ஆண்டலைப் பட்சியொன்று, தன் இனத்துப் பட்சியென்று கருதி, அத்தலைக்கு அண்மையில் வருகின்றது. இதனைக் கண்ட அந்தத் தலை, பல்லை அதுக்கிக் கண்ணைப் பெருக விழித்து அப் பட்சியை வெருட்டி ஓட்டுகின்றது. இங்ஙனமே தேவி வழிபாடு நடக்கின்றது. இப்படிப் பட்ட பாலைவனத்திலே நெருப்பு வழியிலே காளை ஒருவன் ஒரு இளம் மயில் போல்வான் பின்தொடர வேல் கையில் ஏந்திச் செல்லுகின்றான். செல்லும்போது எலும்பை உருக்குகின்ற ஒரு காட்டுக் காட்சி எதிர்ப்படுகின்றது. ஒரு பிணைமானுக்கு அதன் கலை தன் நிழலைக் கொடுத்து உதவுகின்றது. பிணை தாகத்தால் தவிக்கின்றது. கானல் நீரன்றி வேறு நீர் கிடையாது. யானையின் அடிச்சுவடொன்றில், அதன் கன்றால் கலக்குண்ட சேற்று நீர் சிறிது காணப்படுகின்றது. கலைமான் அதனைத் தன் பிணைக்கு உபகரிக்கின்றது. பிணை, தாகம் தன்னுயிரைப் போக்கவும் அதனைச் சகித்துக்கொண்டு, கலை பருகாமையால் தானும் பருகாமல் தன் பதிவிரதாதர்மத்தைப் பேணிச் சும்மா நிற்கின்றது. அதன் நிலையை உணர்ந்த கலை — அதனைச் சகிக்காமல் — தானும் பருகுவது போல் பாசாங்குசெய்து, பருகினால் தன் பிணைக்குப் போதாதென்று கருதிப் பருகாமல் பருகுகின்றது. பருகுவதுபோல் மெல்ல உறிஞ்சிக் குமிழி செய்துகொண்டு, உட்புகுந்த

நீரை அப்படியே உமிழ்ந்துகொண்டு நிற்கின்றது. கலையின் கள்ளத்தை உணர்ந்த பிணை சற்றே நீர் பருகிச் சிறிது வெப்பந்தணிகின்றது. இதனைக் கண்டு உருகின்றாள் அந்தக் காணையைத் தொடருகின்ற மயில். அவன்பால் அவளுக்குச் சுரக்கின்ற அன்பின் பெருக்கு, பாலை வெப்பத்தைத் தண்ணீர் செய்கின்றது. உலக பந்தத்தை அறவே பிரிந்து அவள் அவனைத் தொடருகின்றாள். நிழல் தொடருவதுபோல் தொடருகின்றாள்.

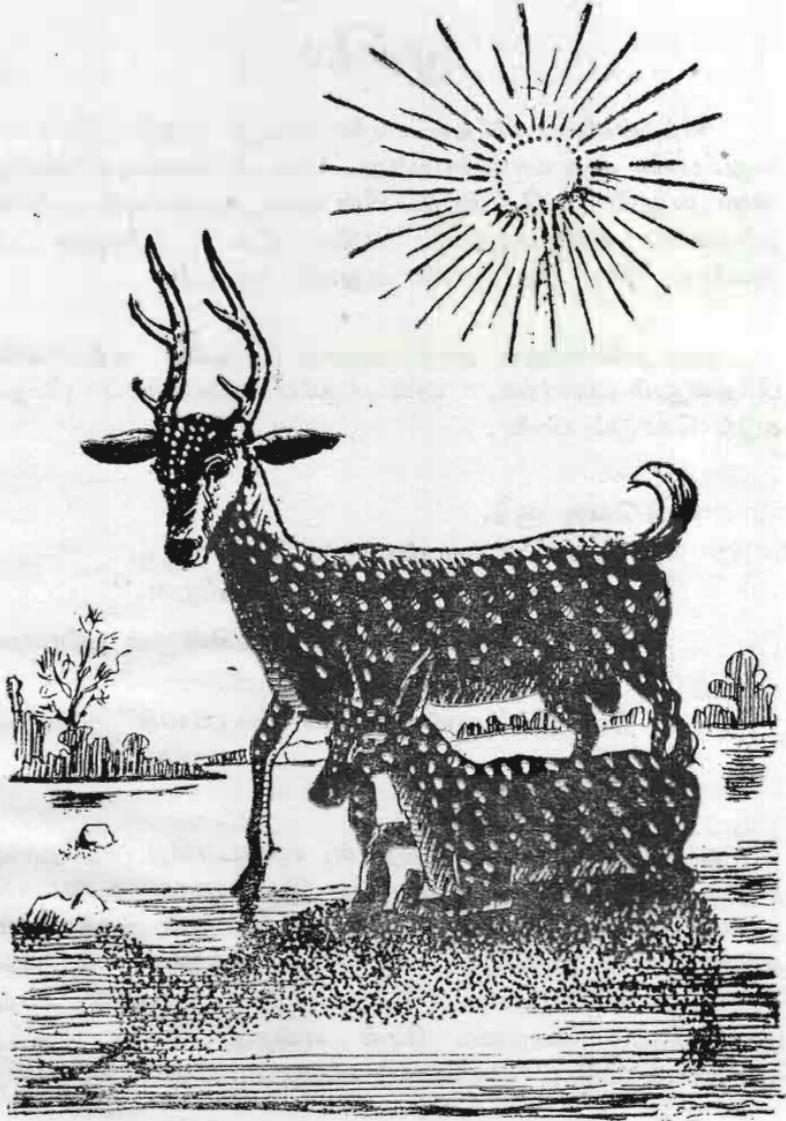
அருச்சுனன் தன் அன்பிற்குரிய கண்ணனைத், தொடர முடியாதவனாய் யுத்த முனையில் தன் பந்துக்களைத் திரும்பிப் பார்த்துப் போர் தொடுக்காமலே இடையில் சோர்ந்து போயினான். வள்ளி நாயகியார்கூட முருகனைத் தொடர முடியாதவராய்த் தாம் பழகிய தமது தினைக் கொல்லையை நினைந்து நினைந்து வருந்தி நின்றவர். பந்தங்களைப் பிரிந்து உடன் போக்குச் செய்வது, அன்பினது மிகமிக உயர்ந்த நிலை.

“மற்றுந் தொடர்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்கல்
உற்றார்க் குடர்பும் மிகை.”

என்கின்றார் திருவள்ளுவநாயனார்.

எது அன்பு செய்யத்தக்கதோ — அதை அன்பு செய்து அதனையே தொடர்கின்ற உண்மை ஞானிகள் தம் உடம்பைக் கூடப் பொருள் செய்யமாட்டார்கள். உடம்பையே உதறிவிடுகின்றார்கள். அன்பு இருந்தபடி அது.

இப்படிப்பட்ட அன்பின் உயர்ந்த நிலை, இந்த உலகத்திலே ஒரு பாலை நிலத்தைச் சிருட்டி செய்து, அப் பாலை நிலத்திலே கொழுந்துவிட்டெரிகின்ற நெருப்பு வழியிலே தன் சுற்றங்களை யெல்லாம் துறந்து, ஒரு தலைவனைத் தொடர்ந்து, நிழல் போல் செல்வாள் ஒரு தலைவியைக் சுற்பனை செய்து, அவளது உடன்போக்கு நிலையில் வைத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இது தமிழ்ச் சான்றோர் கண்ட நெறி. இலக்கண மரபு.

“இன்நிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்நிழலைக் கொடுத்தளிக்கும் கலை.”

— கவித்தொகை: பாலை 10, வரி 16, 17.

முல்லை

பந்தங்களைப் பிரிதல் பாலையென்று முந்திப் பேசப்பட்டது. பாலை அது மாத்திரமன்று. அடைய வேண்டிய பொருள் அடைவது போல் தோன்றிப் பின் அடையாமையும் பாலையே. தலைவியை விதிவசத்தால் எதிர்ப்பட்ட தலைவன் பின் அவளைப் பிரிய நேர்ந்தால் அதுவும் பாலையே.

ஒரு தலைவிக்குத் தாய், தந்தை முதலிய சுற்றங்களைப் பிரிதலிலும் பார்க்க, அன்புக்குரிய தலைவனைப் பிரிதலே கடுங் கொடும் பாலை.

“காடு வெகு சூடு.

நீ இங்கே சுற்ற மித்திரர்களோடு இரு.
நான் காட்டுக்குப் போய் வருகின்றேன்.”

என்கின்றான் ஸ்ரீராமன்.

“நின் பிரிவினுஞ் சூடுமோ பெருங்காடு”

என்கின்றான் சீதை.

ஒரு பொருளைப் பெறுவதால், உண்டாகிற சந்தோஷத்திலும், அப்பொருளைப் பெற்று இழப்பதால் உண்டாகிற துக்கம் பல நூறு மடங்கானது. பானுகோபன் இறந்தபோது தந்தையாகிய சூரபத்மா இனியும் புத்திசாலிகள் தவஞ் செய்து நல்ல பிள்ளைகளைப் பெறுவார்களா? என்றான். பெற்று இழப்பதிலும் பெறாமே மேல் என்றது அவன் கருத்து. கணவனைப் பிரிதல் கணவனைப் பெறாமையிலும் கொடியது.

உண்மைப் பொருளை ஓரோர் சமயத்தில் கிட்டியவர்கள், சில குறைபாடுகளினால், அப்பொருள்,

‘கைக் கெட்டியது வாய்க்கெட்டாது’

போல் எட்டாமல் தவித்துத் தவங் கிடக்கின்றார்கள். கிட்டிய பின் கிட்டாத பொருளை, மீண்டும் எதிர்நோக்கி இருக்கின்றார்கள். கனவிலும் நனவிலும் அப்பொருளையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இப்படியான இருப்புக்கு,

‘முல்லை’

என்று பெயர். ஒரு பெண், காகங் கரையக் கணவன் வருவான் என்று கற்பனை செய்கின்றாள். அவள் இருப்பு அப்படிக் கற்பனை செய்யச் செய்கின்றது.

பகைமேற் படையெடுத்து வந்த வீரன் ஒருவன், போர்க்கு அறை கூவிக்கொண்டு, எதிர்ப்படையையே எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கின்றான். இப்படிக் காத்திருத்தலுக்கு,

‘வஞ்சி’

என்று பெயர். அந்த வஞ்சி அன்புக்குரிய ‘பொருளையே எதிர் நோக்கிக் காத்திருத்தலாகிய முல்லைக்குப் புறம். காத்திருத்தல் பிரிந்த பிறகு நிகழ்வதொன்று. ஆதலினால், பாலைக்குப் பின் நிகழ்வது, முல்லை. ஆகவே முல்லை அன்பினைந்திணையின் மூன்றாவது நிலை.

குறிஞ்சி ஒழுக்கம் வஞ்சகமற்ற மலைநாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில் வைத்துக் காட்டப்படுதல் போல, முல்லை ஒழுக்கம் வஞ்சகமற்ற காட்டுநில மக்களின் வாழ்க்கையில் வைத்துக் காட்டப்படுதல் வழக்காறு.

முல்லை ஒழுக்கத்துக்கு முல்லை என்ற பெயரேயன்றி அவ்வொழுக்கம் நிகழ்வதற்கு விசேடமாகிய காட்டுக்கும், காடுசார்ந்த நிலத்துக்கும் ‘முல்லை’ என்று பெயர். இந்த முல்லை நிலத்துக்கு விசேடமான காலம் கார்காலம்; மழை தொடங்குகின்ற காலம். கொன்றை முதலிய மரங்களும் முல்லை முதலிய கொடி செடிகளும் செழித்துத் தளிர்ந்துப் பூக்க ஆரம்பிக்கும் காலம் கார்காலம். காட்டுநில மக்களுக்கு ‘இடையர்’, ‘இடைச்சியர்’ என்று பெயர். ஆயர், ஆய்ச்சியர் என்றும் வழக்கம்.

கண்ணன் ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து எத்தனையோ திருவிளையாடல்கள் நடத்தியவன். குறிஞ்சி நிலத்துக்கு முருகன் போல முல்லை நிலத்துக்குத் தெய்வம் கண்ணன். முல்லை நில மக்களுக்கு மாடுகள் ஆடுகள் உயிர். கண்ணனே மாடு மேய்த்தவன். ஆயர் பாடியிலே விடியலுக்கு முன்னர்த் தாகிய வைகறைப் பொழுதிலே புதிதாய்ச் செல்பவர்களுக்குப் பெரிய பயம் உண்டாகும். குடிசைகள் தோறும் புலி உறுமு வது போன்ற ஒலி எங்கும் எழுந்து இசைக்கும். ஆய்ச்சியர்கள் அந்த நேரத்தில் எழுந்து தயிர் கடைவார்கள். அதனால் எழுகின்ற ஒலி அவ்வொலி. பொழுது புலர்ந்ததும் ஆய்ச்சியர் மோர்ப்பாளை தயிர்ப்பாளைகளைத் தலையிலே சுமை அடை வைத்து, சுமந்துகொண்டு அயலில் உள்ள குறிஞ்சிகளிலும் ஊர்களிலும் சென்று திரிந்து விற்பார்கள். விலையாக வரகு, குரக்கன், தினை முதலிய தானியங்களைப் பெறுவார்கள். நெய்க்கு மாத்திரம் உடனே விலை பெறுவதில்லை. பல காலம் நெய் கொடுத்த பிறகு பால் எருமைகளையும், எருமை நாகுகளையும், ஆட்டு மறிகள், பசுக்களையும் நெய்க்கு விலையாகப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். அவர்களுக்கு அவைகள் உயர்ந்த பண்டங்கள், வாழ்க்கைப் பொருள்கள்.

ஆயர் பாடியில் ஏதுங் குறை நிகழுமானால் ஆய்ச்சியர் முன்னமே அறிந்து கொள்வார்கள். அறிந்ததும் தங்குல தெய்வமாகிய கண்ணனுக்குக் குரவை அயர்வார்கள். குறிஞ்சிக்குக் குன்றக் குரவைபோல, முல்லைக்கு ஆய்ச்சியர் குரவை விசேஷம்.

கண்ணகியும் கோவலனும் மதுரைமா நகரத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போனபோது, மதுரைக்கயலில் உள்ள முல்லை நிலத்தில், ஆயர்பாடியில் வழி இளைப்பாறுதற்குத் தங்கினார்கள். ஆயர் முது மகளிர்கள் அவர்களை வரவேற்று வெகு உபசாரங்கள் செய்தார்கள். செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களாகிய கண்ணகி கோவலர்கள், ஆய்ச்சியர்களுக்குக் கண்ணனும் நப்பின்னைப் பிராட்டியும் போலக் காட்சியளித்தார்கள். அதனால், அவர்களைத் தங்கள் பாடியில் சில பகல் தங்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களும்

அதற்குடன்பட்டார்கள். மாதரி என்பவள் ஆய்ச்சியர் களுக்குள் ஒரு முது பெண். அவள் மகளுக்கு ஐயை என்று பெயர். ஐயை கண்ணகிக்குத் தோழியாய் விட்டாள். ஐயை சேவிக்கக் கண்ணகி மாதரி குடிலில் வசிக்கின்றாள். கோவலன் ஒரு நாள் கண்ணகியைப் பிரிந்து, மதுரை நகரைப் பார்த்து வரச் செல்லுகின்றான். கண்ணகி வழியனுப்புக்கின்றாள். தூர் நிமித்தங்கள் நிகழுகின்றன. அது கண்ணகி கோவலர் களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆய்ச்சியர்கள் குறிப்பாலுணர்ந்து மனந் துடிதுடிக்கின்றார்கள். புறப்பட்டுச் செல்லுகின்றவனை எப்படித் தடுப்பது. அவன் செல்லுகின்றான். சென்றவன் அங்கே வெட்டுண்டு மடிகின்றான். மறுநாட் காலை ஆயர் முது மகளிர் தயிர் கடைதற்கு மத்து, கடைகயிறு முதலியவைக ளுடன் சென்று, தயிர் மிடாக்களைத் திறக்கின்றார்கள். பால் உறையவில்லை. நெய்யுருக்குகின்றார்கள். அது உருகவில்லை. ஆட்டுமறிகள் துள்ளிக் குதிக்காமல் தூங்கிக்கொண்டு நிற்கின்றன. ஆக்களின் கழுத்து மணிகள் அறுந்து விழுகின்றன. பசுக் கன்றுகள் கண்ணீர் உகுக்கின்றன. பாடி எங்கும் பெருந் தூர்நிமித்தம். ஆயர் முதுமகளிர் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து ஏதோ பேசிக்கொள்கின்றார்கள். கண்ணகி கலங்குகின்றாள். ஆய்ச்சியர்கள் ஒருங்கு கூடிக் கண்ணகியைத் தேற்றிக் குரவை அயர்தற்கு ஆயத்தம் செய்கின்றார்கள். ஏழு இடைக்கன்னி யர்கள் சுற்றி வளைந்து, முறையே

‘குரல்’

‘துத்தம்’

‘கைக்களை’

‘உழை’

‘இளி’

‘விளரி’

‘தாரம்’

என்னும் பெயர்களைத் தமக்கு இட்டுக் கொள்கின்றார்கள். எழுவரும் ஏழு இசைச் சுரங்கள். நடுவே ஒருத்தி கெம்பீர் மாக மயில் இறகு சூடி, ஒரு காலைச் சற்று மடக்கி மாறி மிதித்து, அம்பவள வாயில் வேயங்குழல் வைத்து, முகத்தைச்

சிறிதே சரித்து, கண்கள் கருணை ததும்பிக் கடைக் குழலை நோக்க, மிருதுவான காந்தள் விரல்கள் சுரஞ்செய்ய ஸ்ரீகண்ணபிரானுக்கு நிற்கின்றாள். அப்பொழுது குரலுக்கு நின்றவள் குரலெடுத்துப் பாடுகின்றாள். பாட்டு இது.

“கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவன்
இன்றுநம் ஆனுள் வருமே லவன்வாயில்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி.”
குணில் — குறுந்தடி.

கண்ணனைக் கொல்லுவதற்கு அசுரன் ஒருவன் பசுக் கன்றாய் வர, மற்றொரு அசுரன் விளாமரமாய் நின்றவன். அசுரக் கள்வர்களின் களவைக் கள்வர்க்குள் கள்வனாகிய கண்ணன் கண்டு, பசுக் கன்றை ஒரு குறுந்தடிபோல் பாவித்து அதனைத் தூக்கி விளாவினமேல் எறிந்து இருவர் அசுரர்களையும் ஒருசேர அழித்தவன். அப்படிப்பட்டவன் இடையூறுகளை வேரோடு களைவான், என்றபடி.

இவ்வாறான கண்ணன் இம் முல்லை நிலத்திலே பசுக் கூட்டத்துள் தோன்றி, நமக்கும் அருளுவான். அவன் வேயங்குழலையேயன்றி, முல்லைநிலப் பொருளாகிய கொன்றைப்பழக் குழலையும் வாய் வைத்து ஊதுவான். அதனை நாம் கேட்டு மகிழ்வோம்.

“கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்
எல்லைநம் ஆனுள் வருமே லவன்வாயில்
முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி.”

* * *

“பாம்பு கயிருக் கடல்கடைந்த மாயவன்
ஈங்குநம் ஆனுள் வருமே லவன்வாயில்
ஆம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி.”

இவை அடுத்து நின்ற இருவர் பாடிய பாட்டுக்கள். நான்காவது சுரத்துக்கு நின்றவன் இசையை மாற்றிக் கொண்டு மற்றொரு பிரகாரம் கண்ணனைப் பாடுகின்றாள்.

“பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
 விரிகமல உந்தியுடை வீண்ணவனைக் கண்ணும்
 திருவடியுங் கையும் திருவாயுஞ் செய்ய
 கரியவனைக் காணுத கண்ணென்ன கண்ணே!
 கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே!”

இதே இசையில் அடுத்த இருவரும் பாடுகின்றார்கள். ஏழா
 வது சுரத்துக்கு நின்றவள் புகழ் கேட்டுத் தன்வயம் இழந்து
 விம்மிதம் எய்திக் கண்ணனை வியக்கின்றாள். வியப்புக்கு
 ‘மருட்கை’ என்று பெயர்.

அவள் மருட்கை வருமாறு:

“வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணுக்கீக்
 கடல்வண்ணன் பண்டொருநாள் கடல்வயிறு கலக்கினையே
 கலக்கியகை யசோதையார் கடைகயிற்றூற் கட்டுண்கை
 மலர்க்கமல உந்தியாய் மாயமோ மருட்கைத்தே.”

இவ்வாறு ஆய்ச்சியர்களின் குரவைக் கூத்தைக் கண்டு
 களிக்கின்றவர்கள், ஆயர்களின் கொல்லேறு தழுவலாகிய வீரச்
 செயலைக் கண்டு குடர் கலங்கவும் நேரும். ஆயர்கள் தங்குடி
 யில் ஒரு பெண் பிறந்தால், அப்பெண்ணுக்குக் கன்னியா
 சுல்கமாக ஒரு காணையைத் தன்னூட்டியாக விட்டு வளர்ப்
 பார்கள். அது கொழுத்து முறுகி வளரும். அதன் கொம்பு
 நுதிகள் ஊசிபோல் கூர்மை செய்யப்பட்டிருக்கும். பல
 நூற்றுக்கணக்கான காளைகள் பலவாறு அலங்கரிக்கப்பட்டு,
 ஒரு விசேஷ தினத்தில் ஒன்று கூட்டப்படும். காளையர்
 களும் கன்னியர்களும் மற்றும் சனங்களும் சுற்றி வளைந்து
 நிற்பார்கள். எந்தக் கன்னிக்குரிய காளையை, எந்த வீரன்
 கொம்பிற் பிடித்து, அதன் வலியை மடக்கி அடக்குகின்றானோ,
 அந்த வீரனே அக்கன்னிக்குரியவன். கொல்லேற்றின் கூரிய
 கொம்பர்களால் குடர் கிழிந்து, உதிரம் பெருகி உயிர்
 துறக்கும் காளையர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள். ஆயர் குடியிற்
 கன்னியர்கள் தாம் காதலித்த காதலன், கொல்லேறு தழுவி
 உயிர் துறந்து துறக்கம் புகினும், மறு பிறப்பிலாயினும்
 அவன் தோள்களைத் தப்பின்றித் தழுவுதற்குக் காத்திருப்

பதில் தவறுவதேயில்லை. இப்படிக் காத்திருப்பதுதான் சிறப்பான முல்லை.

முல்லையென்றால் பரிபூரண கற்பு. இந்த முல்லையாகிய கற்பை நோக்குமிடத்துக் குறிஞ்சி பாலைகள் களவாயிருக்கும். களவின் முதிர்ச்சியே கற்பு.

சீதாபிராட்டி அசோகவனத்தில் ஸ்ரீராமன் வரும் வரும் என்றே காத்திருந்தாள். இருஷிகள் அடர்ந்த கானகங்களில் அவனருள் வரும் வரும் என்றே தவமிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு வந்து வாய்க்கின்ற திருவருள் உண்மைகளே வேதங்களின் ஒரு பாகமான ஆரணிய பாகங்கள். ஆரணியங்களில் கண்ட உண்மைகள் என்று கருத்து.

பிரிந்து கார்காலத்தில் வருவேனென்று, போர்மேற் சென்ற தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கியிருக்கின்றாள் தலைவி. முல்லைச் செடிகள் அரும்புகளை முகிழ்த்துக், கார்காலத்தை அவளுக்கு ஞாபகஞ் செய்கின்றன. தலைவி கலங்குகின்றாள். அவ்வாறே தலைவனும் மனங் குழம்பி விரைந்து வருகின்றான். தேர் பின்னுக்கு, அவனுடைய உள்ளமும் உயிரும் முன்னுக்கு வருகின்றன. இருவரும் சந்திக்கின்றார்கள்.

“எவர்தாம்முன் அணைந்தனரென் றிதுகாறு மறியோம்”

* * *

“பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ!”

* * *

யுகம் யுகமாகத் தவமிருந்து வாடுகின்ற முனிவர்கள், தாம் தேடிய உண்மையை அரிதிற் காணுகின்றார்கள். கண்டதும் தளிர்க்கின்றார்கள். நீண்டு கழிந்த காலம் கணம் போலாகின்றது. வாட்டங்கள் சோகங்களை மறக்கின்றார்கள்.

முல்லையின் மாண்பு இருந்தவாறு!

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்”

— கலித்தொகை: முல்லை 3, வரி 63, 64

நெய்தல்

கடலும் கடல் சார்ந்த நிலமும் நெய்தல்; அதில் நிகழும் அன்பொழுக்கமும் நெய்தல். நெய்தல் என்றால் இரங்குதல், பிரிவு பாலே. பிரிந்தபின் காத்திருப்பது முல்லை. வரவு நீடித்தபோது நிகழ்வது நெய்தல்.

அஃதாவது இரங்குதல்; புலம்புதல் என்றும் சொல்லலாம். ஆகவே ஐந்திணையில் மூன்றாவதான முல்லையின் பின் நிகழ்வது நெய்தல். ஒருத்திக்கு அவள் காதலனின் தலையளியாகிய அன்பேயன்றி இந்த உலகில் இனி ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லை. பந்தங்களை எல்லாம் அவள் உதறித் தள்ளிவிட்டாள். அப்படியிருந்தும், பெருங்காயம் இட்ட பாண்டம் போன்று ஏதோ ஒரு குறையாகிய புலால்—பற்று—அவள்பால் உண்டு போலும். அவனோ மகா புனிதன். தன் புனிதத் தன்மைக்கு இழுக்கு என்று எண்ணிப்போலும்,

‘ பிரியேன் பிரியில் தரியேன் ’

என்று சொல்லிப் போனவன் வருகின்றானில்லை. பின்னை இனி அவள் செய்யத்தக்கது என்ன! புலம்புகிறாள். இரங்கி ஏங்குகின்றாள்.

“ ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை என்பருகிப் பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர் சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே தேடுகின்றிலைதெருவுதோறலறிலைசெய்வ தொன்றறியேனே.”

‘துணையிலி பிண நெஞ்சே ’

நானைக்குச் சாகின்ற பிணங்களைக் கட்டியழுது புலால் மணங் கமழும் மனமே, நீ இன்னும் இவைகளைக் கட்டியழுவாயானால், உண்மையான உயிர்த் துணைவனை இழந்தே விடுவாய். ஐயோ அவன் தலையளியை நினைந்து, அலறுவதுஞ் செய்கின்றாயில்லையே என்று புலம்பிய இரக்கங்கள் தாமே

மணிவாசகங்கள். இவ்வாறு தலைவனின் தலையாய அன்பை நினைந்து நினைந்து உளம் நெகிழ்ந்து உருகுகின்ற இரக்கம் நெய்தல் திணை.

அதற்குப் புறம் தும்பைத் திணை.

“கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.”

*

ஒரு வீரன் தன்னெதிரில் வருகின்ற களிற்று யானைமீது தன் கைவேலை எறிகின்றான். அவ்வேல் அதன் மத்தகத்தை ஊடுருவுகின்றது. அவனிடம் அதற்கு எறிய மற்றொரு வேல் இல்லை. அவனோ பின்வாங்கி அறியாதவன். அந்த நிலையில் அவன் தன் மார்க்பை நோக்குகின்றான். நெடுங்காலம் பிள்ளையில்லாது தவமிருந்தவனுக்கு ஒரு ஆண் மகவு பெற்ற சந்தோஷம் அப்பொழுது அவனுக்கு உண்டாகின்றது. சம்பவம் என்ன என்றால், முன்னொரு வீரன் அவனை எதிர்த்து அவன்மேல் எறிந்த வேல், அவன் மார்க்பிலே ஊடுருவியபடி இருந்தது. அதனைத் தன் அருமைக்குழந்தையை எடுப்பதுபோல் அந்த மகாவீரன் எடுத்து மகிழ்கின்றான். பின் எதிர்த்த யானைமேல் அதனை எறிகின்றான். ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுகின்ற சேமநிதி போல அது உதவுகின்றது. அவன் மார்க்பில் முன்னமே தைத்திருந்தது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. வீரமே வேண்டித் தன்னை இழந்து பொருகின்ற இந்த நிலை,

‘ தும்பைத் திணை ’

தலைவனின் தலையன்பையே பொருளாகக் கருதித் தன்னை இழந்து புலம்பி இரங்குதலாகிய நெய்தல் திணைக்குத் தும்பைத் திணை புறமாதல் சாலவும் பொருத்தமானதே.

சர்வலோக நாயகரும் மகா புனிதருமாகிய கடவுளை அணையும் பொருட்டு, அக்கடவுள் அணைதற்குத் தடையாயிருந்த புனிதக் குறைவாகிய புலவை அருவருத்து, நாயன் மார் புலம்பி இரங்கிய இரக்கமே பரிசுத்த நெய்தல். கடற்

கரையிலே காலை நேரத்திலே ஒரு பெண் தன்னந்தனியே இருந்து, தலைவனை நினைந்து கரைகின்றாள்; இரங்குகின்றாள். இந்த இரக்கமாகிய நெய்தல் ஒருவாறு இந்த உலகத்திலேயே காணத்தக்க நெய்தல். இந்த நெய்தலில் வைத்துப் பரிசுத்த நெய்தல் எப்படியிருக்குமென்பது சிந்தனை செய்யத்தக்கது. அவ்வாறு சிந்தனை செய்த சிந்தனைகளே நெய்தல் திணை பற்றிய பாட்டுக்கள்.

*

காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடற்கரைப் பட்டினம். கண்ணகி பிறந்த பட்டினம். புகார் என்பது அப் பட்டினத்துக்கு மற்றொரு பெயர். பிரிந்துபோன கணவர் திரும்பிப் புகார் போலும். ஒரு நாள் கண்ணகியைப் பிரிந்து போன கோவலன் பிறகு திரும்பிப் புகுவேயில்லை. அதனாலே கண்ணகி அழுது புலம்பி வடித்த கண்ணீர்தான் சிலப்பதிகாரம். சிலப்பதிகாரத்தை நெய்தற் பாட்டென்றே சொல்லிவிடலாம். அதுநிற்க,

புகாரின் கடற்கரைச் சிறப்பைப் புகார்ச் சிறுமிகளில் வைத்துப் புகார்வாசிகள் கூற்றாகப் புனைந்த பழைய பாட்டொன்று புலவர் உள்ளத்தை அள்ளுகின்றது. அப்பாட்டு இது:

“முன்னைத்தந் சிற்றில் முழங்கு கடல்ஓதம் முழகிப் போக அன்னைக் குரைப்பன் அறிவாய் கடலேஎன்று அலறிப் பேரும் தன்மை மடவார் தளர்ந்துகுத்த வெண்முத்தம் தயங்கு காணல் புன்னை அரும்பேய்ப்பப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரேஎம்முர்.”

புகாரில் உள்ள பரதவச் சிறுமிகளுக்கு முற்றம் கடற்கரை மணல். அவர்கள் அம்மணலில் சிறு வீடு கட்டி விளையாடுகின்றார்கள். கடல்திரை அச் சிறுமிகளின் விளையாட்டைப் பொருள் செய்யாமல் அடிக்கடி அவர்களுடைய சிறிய இல்லை அழித்து விடுகின்றது. ஒரு சிறுமிக்குப் பெரிய கோபம் வந்துவிட்டது. அவள் கடலைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள்:

“ ஏ கடலே ! நீ என்னை அறியாய் ! நான் பொறுக்கு மளவில் பொறுத்துவிட்டேன். இன்னும் நீ சேட்டை செய்வாய் ஆயின், என் அன்னைக்குச் சொல்லி உன்னை அடக்கி வைப்பேன். இதனை நீ நன்கு அறிந்துகொள்.” இது ஒரு பரதவச் சிறுமியின் வீரம் வீறிடுகின்ற கோபப் பேச்சு.

அப்பால் அவளுக்குச் சிற்றில் சிதைந்ததே என்று அழுகை; அதன்மேலும் திரை தன்னை நனைக்குமே என்று அச்சம். தளர்நடைப்பட்டு ஓடுகின்றாள். அப்பொழுது அவள் அணிந்த முத்துமாலைகள் அறுந்து சிதறுகின்றன. சிதறிய முத்தங்களுக்கும் அங்கே பரவியிருக்கின்ற புன்னை அரும்புகளுக்கும் பேதந் தெரியவில்லை. அதனால் புத்தம் புதியவர்கள் புத்தி பேதலிக்கின்றார்கள். அது கடற்கரைப் பட்டினமான புகாரின் இயற்கைச் சிறப்பு.

“ முன்னைத்தந் சிற்றில்

இந்தப் பாட்டைச் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ளது என்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இது சிலப்பதிகாரத்தில் இல்லை. இது பழையதொரு பாட்டு. இதுபோன்ற பாட்டுக்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் வருகின்றன. ஒன்று வருமாறு :

“மோது முதுதிரையால் மொத்துண்டு போந்தசைந்த முரல்வாய்ச் சங்கம்
மாதர் வரிமணன்மேல் வண்டல் உழுதுழிப்ப மாழ்கி ஐய
கோதை பரிந்தசைய மெல்விரலால் கொண்டோச்சுங் குவளை
மாலேப்
போது சிறங்கணிப்பப் போவார்கண் போகாப் புகாரே யெம்முர்”.

கரையை மோதுகின்ற திரைகளோடு மொத்துண்டு வருகின்ற சங்குகள் கடற்கரை மணலை உழுது வரிசெய்கின்றன. அதனாலே சிறுமிகள் கட்டிய சிறுவீடுகளாகிய வண்டல்கள் சிதைந்து மண்ணோடு மண்ணாகின்றன. அதனைப் பொறுத்து அந்தச் சிறுமிகள், தாமணிந்த குவளை மால்களை அறுத்துச் சங்குகளின்மேல் மெல்ல எறிகின்றார்கள். அதனாலே சிதறுண்ட குவளை மலர்கள் அங்குமிங்கும் கிடந்து கண் சிமிட்டு

கின்றன; சிறங்கணிக்கின்றன. சிறங்கணித்தல் — கண்ணைச் சுருக்கிக் கடைக்கண்ணைப் பார்த்தல். இந்தக் குவளைகளின் கண் சிமிட்டுகை அவ்விடத்துக்குப் புதியவர்களின் கண்களை அங்கேயே தடுத்து வைத்துக்கொள்ளுகின்றன. அவர்கள் குவளைகளைப் பார்க்கக் குவளைகள் அவர்களைப் பார்க்கின்றன. கண்களைக் கண்கள் நோக்குகின்றன. இருவகைக் கண்கள் சந்திக்கின்றன. கடற்கரை இயற்கை இருந்தபடி இது.

கண்கள் சந்திக்கின்ற கடற்கரையிலே ஒரு பெண், கணவனை நினைந்து ஏங்குகின்ற ஓர் அபலை, தனித்திருந்து கண்ணீர் உசுக்கின்றாள். அவள் உசுக்கின்ற கண்ணீருக்குத் தான் நெய்தல் என்று பெயர்.

ஒரு திணை முதல், கரு, உரி என்று மூன்றாக வகுத்து வருணிக்கப்படும், மேல் வந்த வருணனைகள் முதல் கரு வருணனைகள். உரி வருணனைதான் உயிர் வருணனை நெய்தல் திணைக்கு. உரி நெய்தல். அஃதாவது இரக்கம். அதுதான் கண்ணீர்; அன்புக் கண்ணீர். வருகிற பாட்டில் ஒரு பெண்ணின் இரங்குதலாகிய அன்புக் கண்ணீர் பெருகுகின்றது.

“ அன்னந் துணையோ டாடக் கண்டு
நென்னல் நோக்கி நின்றார் ஒருவர்
நென்னல் நோக்கி நின்ற ரவரநம்
பொன்னோர் சுணங்கிற் போவா ரல்லர்.”

ஐயோ, நேற்று நடந்த சம்பவத்தைக் கேளுங்கள்! அன்றொருநாள் புன்னைமர நீழலிலே தாழைகள் சாட்சி யாகத் தம்முடைய அருமையை அறியாத என்னைக் கூடிப் பிரிந்து போனவர் — அவர் ஒப்பில்லாதவர்; ஒருவர். அப்படிப்பட்டவர் நேற்று இந்தக் கடற்கரையிலே, ஆண் அன்னம் ஒன்று பெண் அன்னத்தோடு கூடி விளையாட, அந்தோ அதனை உற்று நோக்கிக்கொண்டு நின்றார்; உருகி நின்றார். அப்படிப்பட்ட அன்பர் என்னைப் பிரிந்து போவாரோ! போகார்!! போகார்!! அவரைப் பிரிந்ததனால் உண்டான பசிய சுணங்கு, என்னை எப்படிப் பிரிகின்றிலதோ, அப்படி அவரும் என்னைப் பிரியார்! பிரியார்! அவர் என் பிரியார்.

“..... ஈர்ளுண்டு
கடலில் பரிக்கும் துறைவனெடு, ஒருநாள்,
நக்கு விளையாடலும் கடிந்தன்று
ஐதேகம்ம, மெய்தோய் நட்பே!”

— குறுந்தொகை: நெய்தல் 401, வரி 4, 5, 6

“ அன்னந் துணையோடு..... ”

*

“ அடையல் குருகே அடையலெங் கானல்
அடையல் குருகே அடையலெங் கானல்
உடைதிரைநீர்ச் சேர்ப்பற் குறுநோய் உரையாது
அடையல் குருகே அடையலெங் கானல்.”

குருகு — பட்சி, கானல் — கடற்கரை, சேர்ப்பன்—
நெய்தல்நிலத் தலைவன். ஓ நாராய், என் பக்கல் வாராதே.
என் துயரை என் தலைவர்க்கு உரையாமல் என்பக்கல் வாராதே.

“ அடையல் குருகே

இப் பாடல்கள் பிரிவு நீட்டித்த ஒரு பெண்ணின் கண்ணீர்கள்.

பிற்காலத்துப் பெண்ணொருத்தியின் கண்ணீர் கடிக்கை
முத்துப் புலவர் இயற்றிய சமுத்திரவிலாசத்தில் வெகு
சொற் சித்திரத்தோடு கூடிப் பெருகுகின்றது. அது மண
முள்ளதொரு பொன்மலர். அது வருமாறு:

“உள்ள திருக்கை காணீரே உறங்கா திருக்கை காணீரே
ஓசைக் கடலைப் பொருமலையே ஒழியேன் விரகப் பொருமலையே
கள்ள ருதாங் குவளைகளே கழலுங் கரந்தாங் குவளைகளே
கரையிற் படராத் துப்பீரே கலந்த துடலத் துப்பீரே
அள்ளல் அடையுங் களிக்கரையே அழைப்பார் மாதர் களிக்கரையே
ஆறு வகுப்புக் காற்றேனே ஆழி புடைப்புக் காற்றேனே
வெள்ள மூரும் பானத்தே விரும்பா திருந்தேன் பானத்தே
வெங்க டேச ரெட்டளையே மேவத் தடுக்கு மெட்டளையே.”

உள்ள திருக்கைகாள் நீர் — கடலில் உள்ள திருக்கை
மீன்களே! நீங்கள், உறங்கா திருக்கை காணீரே — நான்
உறக்கமின்றி இரங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் காணமாட்டீர்
களா; ஓசைக்கடலைப் பொருமலையே — ஓசைபொருந்திய
கடலில் ஒன்றோடொன்று பொருகின்ற அலைகளே! ஒழியேன்
விரகப் பொருமலை — நான் பிரிவு வருத்தமாகிய விரகப்
பொருமலை ஒழிகின்றிலேன்; இதற்கு முற்றுப்புள்ளி இல்லையா;
கள் அருது அம் குவளைகளே — தேன் சொட்டுகின்ற குவளை
மலர்களே! கழலும் கரந்தாங்கு வளைகள் — கையில் தரித்த

என் வளையல்கள், கைமெலிந்து கழலுகின்றனவே; கரையிற்
படராந் துப்பிரே — கரை சேராத பவளக் கொடிகளே! கலந்
தது உடலத்துப்பீர் — என் உடல் முழுதும் பீர் என்று
சொல்லப்படும் பசலை பரந்துவிட்டதே; அள்ளல் அளையும்
களிக்கரையே — சேறு கலந்த கடற்கரையே! அழைப்பார்
மாதர்கள் இக்கரையே — ஐயோ பெண்கள் மன்மதனூரை
அழைத்து வருந்தப் போகின்றார்களே; ஆறுவகுப்புக்கால்
தேனே — ஆறுகால் வண்டே! ஆழி புடைப்புக்கு ஆற்றேன்
— சமுத்திர அலைக்கு நான் என் செய்வேன்; வெள்ளம்
ஊரும் பால் நத்தே — வெண் சங்குகளே! விரும்பாதிருந்தேன்
பானத்தே — நான் பால்கூடப் பருகுவதில்லையே; வெங்க
டேசு ரெட்டனை — நான் எட்டி அணைத்தற்குரிய திருவேங்
கடவனை; மேவத் தடுக்கும் எட்டு அன்னை — நான் மேவு
தற்கு எட்டுத் தாய்மார்கள் தடை செய்கின்றார்களே!

சுற்ற மென்னுந்

தொல்பகக் குழாங்கள்

சும்மா விடுமா

என் செய்வேன்!

*

மருதம்

தண்டலை மயில்க ளாடத்
தாமரை விளக்கந் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழவி னேங்கக்
குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை எழினி காட்டத்
தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட
மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ.

மயில்கள் குளிர்ந்த சோலைகளிலே தோகை விரித்து ஆடுகின்றன. தாமரைகள் விரிந்து விளக்கேற்றுகின்றன. முகில்களாகிய முழவுகள் நீல ஆகாயத் திரையுள் முழங்குகின்றன. இச்சமயத்தில் குவளைகள் கண் விழித்து; நோக்குகின்றன. வண்டுகள் தித்திக்கும் தேனைப் பிழிந்து ஊற்றுவது போல யாழ் செய்கின்றன. இந்தக் கோலாகலங்களுக்கு மத்தியிலே மருதம் என்கின்ற அரசினங் குமாரி கொலுவிருக்கின்றாள். மருத நில வளப்பம் அரசினங் குமாரியின் கொலுவிருக்கையோடு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

சேலுண்ட ஒண்க னாரிற்
றிரிகின்ற செங்கா லன்னம்
மாலுண்ட நளிணப் பள்ளி
வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதி
கன்றுள்ளிக் களைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத்
தேரைதா லாட்டும் பண்ணை.

வயல்களின் இடையிடையே தாமரைத் தடாகங்கள், டுஷ்ப சயனத்தில் அன்னப் பிள்ளைகள் கண்வளருகின்றன. எருமைகள் தமது கன்றை நினைக்குந்தோறும் பால் சோர்ந்து அப்பாலால் அன்னப் பிள்ளைகளுக்கு உணவு ஊட்டுகின்றன. அதனால், நித்திரை குழம்பாமல் பச்சைத் தேரைகள்

“தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்க
மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ”

“சேலுண்ட ஒண்கனூரில் திரிகின்ற செங்காலன்னம்
தேரைதா லாட்டும் பண்ணை”

பச்சிலைகளில் தோன்றாத துணையாயிருந்து தாலாட்டுகின்றன. அன்னப் பெண்கள் அன்னப் பிள்ளைகளைப் பாலூட்டித் தாலாட்டும் பொறுப்பின்றித் துரைப் பெண்கள் போல் உலாவித் திரிகின்றன. இது வயல் நிலக் காட்சி. வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம். மருத நிலத்து அன்னங்களின் வாழ்க்கை இப்படியானால் அந்நிலத்து மக்களின் செல்வ வாழ்க்கையைச் சொல்லவேண்டுமென தென்ன !

“ மஞ்ச ளாவிய
மாடங்கள் தோறும்
மயில்கள் போல்மட
வார்களைஞ் சூழும்”

என்று சின்னத்தம்பிப்புலவர் வர்ணிக்கின்றார். மருத நிலத்து ஆடவரும் மகளிரும், செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பவர்கள். பொன்போன்ற புதல்வர்களைப் பெற்று அன்பு வாழ்க்கை வாழ்கின்றவர்கள். குறைபொன்று மில்லாமை தான் அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு குறை. கல்வி செல்வங்கள் நிரம்பத் ததும்புகின்ற செல்வ வாழ்க்கை மருதநில வாழ்க்கை. தெய்வந் தொழாது கொழுநனைத் தொழுது எழுபவள் மருத நிலத்துப் பெண். கணவனாகிய தலைவனே மருத நிலத் தலைவிக்குத் தெய்வம். அடியார்களுக்கூடாகக் கடவுளைத் தரிசிப்பது போல், கணவனுக்கூடாகக் கடவுளைத் தரிசிக்கின்றவள் மருத நிலத் தலைவி. அவள்தான் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்,

‘கொக்கென்று நினைத்தாயோ கொங்கணவா’

என்று கேட்டவள்.

‘கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து.’”

மருதத் தலைவி கண்ணுக்கு மைதீட்டுவதில்லை. மைதீட்டும் நேரம் மிகச் சிறியதொன்றாயினும் அவள் அவனைக் காண திருக்கச் சகிக்க மாட்டாள். அதனால், மை தீட்டுவதையே தவிர்த்து விடுகின்றாள். அவ்வாறே அவனும் அவள்பால் தலையளி செய்கின்றான். தலையளி — தலையாய அன்பு. கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் உடம்பு இரண்டு. உயிர் ஒன்று.

‘தோகைக்குந் தோன்றற்கும் ஒன்றாய்வரும்
இன்பத் துன்பங்கள்.’

என்பது மணிவாசகம். ஒரு நாள் மருதத் தலைவி ஒருத்தி. கணவன் மாளிகையில், அவன் நுகர்தற்குக் குழம்பு சமைக்கின்றாள். தாளிதத்தை அவள் கண்கள் இமைக்காமல் நோக்கியபடி இருக்கின்றன, பருவம் பார்க்கின்றன. அதனாலே தாளிதப் புகை கண்களில் மொய்க்கின்றது. ஒரு கை அகப்பை பிடித்தபடி துழாவிக்கொண்டே இருக்கின்றது. மற்றக் கை கட்டியாகிய முளிதயிர் பிசைகின்றது. இந்தச் சமயத்தில் அவள் உடுத்திருந்த விலைமதிக்க முடியாத தூய பீதாம்பரமாகிய முன்தானை நெகிழ்கின்றது. கை கழுவித் தொடவேண்டிய பீதாம்பரம் அந்தப் பீதாம்பரம். அப்படியிருக்கவும் அந்தத் தலைவி அதனைத் தயிர்க் கையாலேயே, கழுவாமலே தீண்டிச் சரிசெய்து கொள்ளுகிறாள். தலைவன் நுகரும் குழம்புக்கு எதிரிலே அந்தத் தூசு, அவளுக்கு வெறுந் தூசி மாத்திரையாய் விட்டது. அன்பு இருந்தபடி அது! குழம்பு சமைத்துவிட்டாள். அதன்மேல் அவன் நுகர்தற்கு அமருகின்றான். குழம்பு படைக்கப்படுகின்றது. படைக்கும்போது அவன் இனிது இனிது என்று மகிழ்கின்றான். நுகர்தற்கு முன்னமே அவள் அன்பு பெருகப் படைக்கும் வகையில் அவனுக்கு இன்பம் பெருகுகின்றது. காகத்திரு கண்ணுக்கு ஒன்றே மணி கலந்தாற்போன்ற ஒன்றுபட்ட வாழ்க்கை மருத வாழ்க்கை. இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையிலேயும் ஒரு நாள் கண்ணாறு விழுந்துவிடுகிறது. ஒரு குறை தலைவியின் அடிமனதில் குடிகொண்டுவிட்டது. தலைவன் செய்யுந் தலையளியில் எவ்வித குறையும் இல்லை. இப்படி இருந்தும் அவள் மனசில் ஏதோ ஒரு குறை குடிகொண்டிருக்கிறது. அந்தக் குறை நன்மைக்கோ தீமைக்கோ ஆர் அறிவார்! நன்மைக்குத்தான் என்கின்றது உயர்ந்தோர் உலகம். மருதநில வாழ்க்கைக்குரிய அன்பொழுக்கம் ஊடல் என்கின்றது பொருளிலக்கணம்.

“இல்லை தவறுஅவர்க் காயினும் ஊடுதல்
வல்ல தவர்அளிக்கு மாறு.”

தவறு அவர்க்கு இல்லை — தலைவரிடமோ தவறு என்பது மருந்துக்கும் இல்லை. அவர் மகா புனிதர்— அப்படியிருந்தும் அவள் அவரை ஊடுகின்றாள். அந்த ஊடுதல் அவர் அளிக்கு மாறு வல்லது. தலைவர் அளிசெய்கின்ற அன்பின் மகா புனிதத்தைத் தலைவி உணர்தற்கு உபகாரமாயிருக்கின்றது. ஊடுதல்தான் உணர்த்தவல்லது. உவகை பெருகுதற்கு ஊடுதல் உபகாரம். நிழலின் அருமையை வெய்யிலிலே தான் உணர முடியும். அவ்வாறு அன்பின் அருமையை ஊடலிலேதான் உணரலாம்.

தலைவி தலைவனின் தலையன்புக்குப் பாத்திரமாய் இருக்கிறாள். அவனின்றி அவளில்லை. அப்படியிருந்தும், அவன் தனக்குச் செய்யுந் தலையன்பிற் பாதியை—பாதியிற் பாதியை —ஒரு துளியை — மற்றொருத்திக்கு அவன் செய்வதுண்டு. ஆனால், அதை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை. அதுதான் அவள் குறை. அந்த நோய்தான் ஊடலாய் வெளிப்படுகின்றது. நோய் உள்ளடங்கக்கூடாது. வெளிப்பட்டுத்தான் தீரவேண்டும்.

இந்த ஊடலாகிய மருதத்துக்குப் புறம் உழிஞை. பகை மேற் சென்ற வேந்தன் பகைவன் நாட்டை முற்றுகையிடுகின்றான். பகை வேந்தன் முற்றுகைக்குள் அகப்படாமல் தன் நாட்டைப் பாதுகாக்க முயல்கின்றான். இந்த நிலைக்கு 'உழிஞை' என்று பெயர். தலைவி தலைவனின் தலையளியை மற்றவர்கள் பங்கு செய்யாமல், அவனைத் தன்வயம் செய்து முற்றுகையிட முயல்கின்றாள். அவனோ சுவதந்திரன். பயன் மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தாற் போன்றவன். ஊருணி. ஊராரால் நுகரப்படும் நீர்நிலை போல்பவன். யாவருக்கும் ஊதியம். அவன் எவருக்குங் கட்டுப்படாதவன். அதனாலே முற்றுகையிடுகின்ற வேந்தன் நிலை தலைவிக்கும் பிறக்கின்றது. ஆதலினாலே ஊடுகின்றாள். இது அவன் குறையன்று. அவள் குறை.

தலைவிக்கு இல்லக்கிழத்தி என்று பெயர். வீட்டுக்கு உரியவள்; வீட்டுக்காரி. மோகக்ஷக்காரி என்றும் சொல்லலாம்.

மோகூழ் என்றால் வீடு. பந்தங்களை எல்லாம் விட்டவள். பற்றுக்களை விடும் பொருட்டு பற்றுக்குரிய ஒருவனைப் பற்றுக் கோடாகப் பற்றினவள். ஒருவனைப் பற்றிக்கொண்டு ஓரகத்து இருப்பவள். இரண்டு அகம் இல்லாதவள். மிக உயர்ந்தவள். இவளுக்குக் கீழே இவள் நிலையை அடையாமல், மோகூழ்க் காரிகள் ஆகாமல், காமம் அர்த்தம் தர்மம் என்ற படிகளில் பலர் இருக்கலாம். அவர்களும் ஒருவனைப் பற்றி ஓரகத் திருக்க முயற்சிப்பவர்களே. அவர்களும் அவன் அன்புக்குப் பாத்திரம் ஆனவர்களே. அவனோ காரணி கற்பகம்; ஊருணி.

இல்லக்கிழத்தி மோகூழ்க்காரியாய் இருப்பது போல, அவளுக்குச் சற்றே கீழ்ப்படியில் ஒரு காமக்காரியாயிருக்க லாம். அவள் இல்லுக்குரியவள் அல்லாதவள். அந்த உயர் நிலை அவளுக்கு இன்னும் சித்திக்கவில்லை. அவள் இற்பரத் தையாயிருக்கின்றாள். இல்லுக்குப் புறம்பானவள் என்பது கருத்து. பரம் என்பதற்கு இங்கே வேறு என்று கருத்து. பரத்தை என்றால் பொதுப்பெண் என்று இங்கே கருத்திலலை. இற்பரத்தை என்றால் இல்லக்கிழத்தி அல்லாதவள். அவளுக்கு மற்றொரு பெயர் காமக்கிழத்தி. அவனைக் காமித்தற்கு உரியவள். தர்மார்த்த காம மோகூழ் என்ற படிகளில் மூன்றாவது படியில் உள்ளவள். அவளும் அவனை அடைதற் குரியவள். அவன் அன்புக்குப் பாத்திரமானவள். அது நீதி. ஆனால், இல்லக்கிழத்தியால் அதைச் சகிக்க முடியவில்லை.

நாய் நன்றிக்கு உதாரணமான மிருகம். ஆனால் காக்கை யின் குணம் அதற்கு வருவதில்லை.

‘யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்.’

என்கின்ற உயர்ந்த குணம் காக்கைக் குணம். அக்குணம் நன்றிக்கு வித்தான நாய்க்கு வருவதில்லை. காக்கைக் குணம் இல்லக்கிழத்திக்கு வரவேண்டும். வாராமை ஒரு குறை. மிக மிக உயர்ந்த நிலையிலும் இந்தக் குறை தலைகாட்டிக் கொண்டே யிருக்கும். அதன் வெளிப்பாடுதான் ஊடல். ஒரு நாள் ஒரு தலைவிக்கு ஒரு தவறும் செய்யாத தலைவனிடம் ஊடல் உண்டாகிறது. அவள் சொல்லுகின்றாள்:

“நேற்று எங்கள் செல்வக் குழந்தை தெருவில் தேர் உருட்டிக்கொண்டு நின்றான். நான் இல்லுள் இருந்து அதனை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அங்கு ஒருத்தி தோன்றினாள். அவள் குழந்தையை ஐயுற்று ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். தங்களைப் பார்க்கிற பார்வையாயிருந்தது அவள் பார்வை. திடீரென்று குழந்தையைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டாள். உடனே அவளை நான் கூவி, ‘இங்கே வா, இவன் உன் மைந்தன்தானே. நீ உறவு கொண்டாடுவதில் தவறே இல்லை. இந்த இல்லமும் உனக்கு உரியதே,’ என்றேன். அவ்வளவில் அவள் நாணித் தலை குனிந்து கொண்டு போய்விட்டாள். நான் அவ்வாறு உபசரிக்கத் தானே வேண்டும்.’”

இது அந்த இல்லக்கிழத்தியின் கூற்று. இக் கூற்றுக் காமக்கிழத்தியைச் சகிக்காமையின் வெளிப்பாடு; தலைவனை இடிக்காமல் இடிப்பது.

தேவர்கள் தவங்கிடந்து வரம் பெறுகிறார்கள். அவ்வாறு அசுரர் வரம் பெறுவதை அவர்களாற் சகிக்க முடிவதில்லை. இறைவனைக் கட்டுப்படுத்தத் தேவர்கள் ஆர்! இறைவன் அசுரர்களுக்கும் அருளுகின்றான். ஆண்மையைக் கட்டுப்படுத்தல் பெண்மைக்கு அடாது. பெண்மைவழி அடங்குதல் ஆண்மைக்கு இல்லை. தெய்வயானை அம்மையார் தவமிருந்து முருகனைப் பெறுகின்றார். அவனை அநுபவிக்கின்றார். அவ்வாறே முருகனைப் பெற வள்ளிநாயகியும் முயல்கின்றார். இதனைத் தெய்வயானை அம்மையார் அறிந்தும் முருகனைக் கட்டுப்படுத்த அவர் முயலவில்லை.

“ஈங்கு ஒரு தமிழ் ளாகி இருந்திடு வேனுக்கு இன்று ஓர் பாங்கிவந் துற்ற வாறு நன்று எனப் பரிவு கூர்ந்தாள்.”

*

*

*

“யான் பெற்ற இன்பம்
பெறுக இவ் வையகம்”

என்கின்ற உயர்ந்த நிலை தெய்வயானை அம்மையாரின் நிலை. மருத நிலைக்கு மேற்பட்ட நிலை. அந்த நிலை குறைக ளெல்லாம் போய் ஊடலுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலை அம்மை யாரின் நிலை. அந்த நிலையை,

‘மறுவில் கற்பு’

என்கின்றது திருமுருகாற்றுப்படை.

மருதத் தலைவி ஊடுதலினாலே தன் மறுவாகிய குறையைப் போக்குகின்றாள். அவன் ஊருணி என்பதை உணர்ந்து உவகை பொங்குகின்றாள். ‘ஊடல் உவகை’ என்ற தொடர்ப்பொருள் இங்கே சிந்திக்கத்தக்கது.

‘ஊடுதல் காமத்துக் கின்பம்’

என்பது வள்ளுவநாயனாரின் இறுதி வார்த்தை. முதல்வனை ஊருணி என்று உணர்வதுதான்,

“மறுவில் கற்பு”;

மருதம் பரிசுத்தப்பட்ட நிலை.

அ ந ட த ம்

அநுபந்தம் :

ஒருமையின் சிறுமையும் பெருமையும் இருமையின் ஒருமையும்

[ஒருமையின் சிறுமை கைக்கிளை; இருமையின் ஒருமை அன்பினைந்தினை; ஒருமையின் பெருமை பெருந்தினை. இவை முறையே துவைதம், அத்வைதம், ஏகம் எனப்படும்.]

‘இருமையின் ஒருமையும் ஒருமையின் பெருமையும்
மறுவிலா மறையோர்
கமூமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை’

கமூமல முதுபதிக் கவுணியனாவான் ‘எம்பிரான் சம்பந்தன்’. எம்பிரான் சம்பந்தன் என்பது தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரர் வாக்கு.

சம்பந்தர் மறுவிலா மறைகளை ஓர்ந்தவர்; மறைக் குழந்தை; வேதந் தமிழ் செய்தவர். தமிழ் முத்திறப்படும். ‘சதாசிவ தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்’ என்பது திருமூலர் திருவாக்கு. சதாசிவ தத்துவமாகிய முத்தமிழைத் தந்த முத்தமிழ்க் குழவி சம்பந்தர். சம்பந்தரைத் ‘திராவிட சிசு’ என்பர் ஆதிசங்கரர். திராவிடம் தமிழ்.

மறைக் குழந்தையும், முத்தமிழ்க் குழவியும், திராவிட சிசுவாகிய சம்பந்தருளிய தேவாரப் பதிகங்கள் எண்ணிறந்தவை. அவற்றுள் எஞ்சியவைகள் பன்னிரு திருமுறையில் முதற்கண்ணவாய் முதன் மூன்று திருமுறையாய் உள்ளவை. அவற்றுள் திருவெமுகூற்றிருக்கை என்பது ஒரு திருப்பாட்டு. அது தன்னை ஒதுவார்க்குச் சம்பந்தருளிய பதிகங்களனைத்தும் ஒதுவதால் வரும் பயனை அளிக்கும் பெருமையுடைய தென்பது பெரியபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டது.

அத்வைத நிலையும் ஏக நிலையும்:

திருவெழுகூற்றிருக்கையில் வருவதொரு தொடர்,

‘இருமையின் ஒருமையும் ஒருமையின் பெருமையும்’

என்பது.

இருமையின் ஒருமை அத்வைதம். அஃதாவது பெருந்திணை. ஆன்மா தன்னைப் பரமான்மாவினின்றும் பிரித்தறியவொண்ணாததொரு அநுபவநிலை ஏகம்.

‘தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக் கூடலைநீ ஏகமெனக் கொள்’

என்பது திருவருட்பயன்.

அத்வைத நிலைக்கு அப்பாற்பட்டது ஏகம். அத்வைத நிலை கைகூடியவர்களுக்குச் சித்திப்பது ஏகநிலை. ஏகத்துக்கு அத்வைதம் போல அத்வைதத்துக்கு வழிப்படுத்துவதொரு நிலைக்குப் பெயர் துவைதம்.

‘ஓதரிய துவைதமே அத்வைத ஞானத்தை உண்டுபெணும் ஞானமாகும்’.

என்பது தாயுமானவர்.

இத் துவைதத்தை ஒருமையின் சிறுமை என்று கொள்ளலாம். அஃதாவது கைக்கிளைத் திணை. ஒன்று தனித்திருத்தலாற்றாது மற்றொன்றை நாடிநிற்கும் நிலை துவைத நிலை.

துவைதமும் அத்வைதமும்:

ஒருமையின் பெருமை பெருந்திணை. ஒருமையின் சிறுமை கைக்கிளை. ஒருமையின் பெருமை என்றதனால் ஒருமையின் சிறுமை பெறப்படும்.

கைக்கிளை அன்பின் தொடக்கம், பெருந்திணை அன்பின் முடிவு. தன்னை மறந்து தன்மொங் கெட்டுத் தான் அதுவாம்

நிலை பெருந்திணை. பெருந்திணைப் புறம் காஞ்சி. “நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்து” காஞ்சி. இதனாலும் காஞ்சியி னகமாகிய பெருந்திணைப் பெருமை புலனாம். அதில் தானழிவ தென்ற வாறு. அன்பின் மத்தியநிலை அன்பினைந்திணை யோகமாம், இரண்டற்ற நிலையே ஏகம். ஏகமாகிய பெருந்திணை ஞான மாம். சரியை கிரியை யோக ஞானங்கள், அரும்பு, மலர், காய், கனிகள்,

சம்பந்தர் சரித்திரம் துவைத அத்வைத ஏகமாம். தந்தையார் தீர்த்தத்துள் மூழ்க தனிமைக் காற்றாது தோணியப்பரை நோக்கி அமுதார் சம்பந்தர். இது துவைத நிலை. அஃதாவது கைக்கிளையாகிய ஒருமையின் சிறுமை. அப்பால் நிகழ்ச்சிகள் அத்வைதமாகிய அன்பினைந்திணை. அஃதாவது இருமையின் ஒருமை. திருநல்லூர்ப் பெருமணத்துத் தோன்றிய சோதியுட் கலந்து சோதியாயது ஏகமாகிய பெருந்திணை. அஃதாவது ஒருமையின் பெருமை.

ஒருமையும் இருமையும் :

இவ்வாறே மற்றைய உண்மை நாயன்மார்கள் சரிதையிலும், ஒருமையின் சிறுமையும், இருமையின் ஒருமையும், ஒருமையின் பெருமைபுமாகிய தொடர்புபட்ட நிலைகள் உய்த்துணரத் தக்கவைகள்.

மணிவாசகர்,

‘மற்கட விலங்கு தன்னால் வளங்கெழு விழவின் மேவு
நற்கனி கொள்ள வேண்டி நயந்துகல் எறிவார் போலச்
சற்குரு வுளனோ என்று நாடுவா’

ராய்ச் சற்குருவைச் சந்திக்கும் வரையும் உளதாய நிலை, ஒன்று ஒன்றைத் தேடுவதாய துவைத நிலை. அஃதாவது ஒருமையின் சிறுமையாகிய கைக்கிளைத் திணை.

ஒருநாள் மணிவாசகர் வாசி வாங்கப் புறப்பட்டார். ‘வா சி யருளி யவை வாழ்விக்கும்’ என்பது திருவருட்பயன். வா-சிவசத்தி, சி-சிவம், ய-ஆன்மா.

சத்தி சிவத்தைக் கூட்டி ஆன்மாவை வாழவைப்பது. மணிவாசகர் குருநாதரைக் கண்டார். அன்பினைந்தினை ஆரம்பமாயது.

‘ஊருணி உற்றவர்க்கு ஊரன்மற் றியாவர்க்கும் ஊதியமே’

என்பது திருக்கோவையார் இறுதியடி. அத்வைதமாகிய ஐந்தினை அன்பு முதிர்ந்து, ‘தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்ற முறையில் உதித்தது ‘ஊருணி’ என்று தொடங்கும் அடி. அப்பால்,

‘செய்காட்டுங் கமுகடவித் தில்லையுளார் பொருள்கேட்பக்
கைகாட்டித் தம்முருவங் காட்டாது’

மறைந்து ஏகமாகியது. ஒருமையின் பெருமையாகிய பெருந்திணையாம்.

துவைத அத்வைத ஏகம் ஒரு நெறியின் தொடக்கமும் நடுவும் முடிவுமாம். இந் நெறியே வைதிக சைவ சமஸ்த சாஸ்திரங்களும் பேசும் நெறி; வேதாகம நெறி.

அத்வைதத்தில் துவைதமும் ஏகமும் அடங்கும். அத்வைத நிலையைத் தேடி நாடும் நெறி துவைதம். இயைந்த வழி இயைபு தெரியாத நிலை ஏகம்.

அநுபந்தத்துக்கு அநுபந்தம்

பூர்வமீமாம்சையும் புறத்தீணையிற் பாடானும்

தரும வழியில் தவறாது செய்யும் மறப்போர் கேட்பினும் நினைப்பினும் நடுக்குறாஉந் தறுகண்மைத்தாயினும் 'பேராண்மை' என்று சான்றோராற் புகழப்படுவதேயாம். 'பேராண்மை யென்ப தறுகண்' என்பது தேவர் வாக்கு.

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பினியுடை யீரும் பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவினும் நும்மரண் சேர்மிள்ளன
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறம்”

எனவும் மேற்காட்டிய பேராண்மை புகழப்படுகின்றது. பூட்கை குறிக்கோள்.

பகைவரைக் கொன்று குவித்து உதிரக் கடலில் மூழ்கித் தினைக்கும் போர் மறவனாகிய அரசன், போர் நிகழ்ச்சியில் தினைத்தனை தரும விரோதம் தன்னாலே, தன் பரிசனத்தாலே நிகழ நேருமாயின், அந்தக் கணமே தன் உடலில் உயிர் தரியான், என்பது ஈண்டுச் சிந்தித்தற் குரியதொன்று.

*

*

*

பதிற்றுப்பத்து என்கின்ற சங்கத் தமிழில் பதின்மர் சேர அரசர்கள் புகழப்படுகின்றார்கள். அவர்களெல்லாம் 'சான்றோர் மெய்ம்மறை' என்று பாராட்டுந் தகுதி வாய்ந்தவர்கள். மெய்ம்மறை - கவசம்; உடலை மறைப்பது என்னும் பொருட்டு. சான்றோர்களுக்குக் கவசம் போன்றவர்கள் அச் சேர அரசர்கள். அவர்கள் படைகளோ என்றால் 'நிரைய - வெள்ளம்'. நிரையம்-நரகம். அறந்திரி பகைவர்களுக்கு

அவர்கள் படைகள் நரக சமுத்திரம். அந்நிலையில் அவர்கள் நடுவர்கள். நடுவன் என்பது தருமனாகிய யமனுக்கு மற்றொரு பெயர். குறிப்பிட்ட சேரர்கள், நடுவர்களாய் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நடுவு திறம்பாமையினாலே, அவர்களின் போர்மறம் 'மறம் வீங்கு பல்புகழ்' என்று பாராட்டப்படுகின்றது.

'பாடாண்' என்று தலையங்கத்திற் குறிப்பிட்டது பாடாண் திணையை. இது புறத்திணை ஏழனுள் ஒன்று. திணை என்பதன் பொருள் ஒழுக்கம். ஆண்-ஆண்மகன். பாடு-பாடுதல். பாடத்தக்க ஆண்மகனின் ஒழுக்கம் என்பது பாடாண் திணை என்பதன் பொருள்.

* * *

பதிற்றுப்பத்து, பதினமர் சேர அரசர் மீது பத்துப் பத்தாகப் பாடிய நூறு பாடல்கள். நூறு பாடல்களும் பாடாண் திணைகள். புலவர்கள் பாடுதற்குரிய ஆடுஉக்களாகிய சேர அரசர்களின் ஒழுகலாறுகள் என்றவாறு.

* * *

பாடாண்டிணைப் பொருளவாய் பதிற்றுப்பத்தைப் பாடியவர்கள் சங்கத்துச் சான்றோராகிய புலவர்கள். அவர்கள் 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள்' என்று பாராட்டப்பட்டவர்கள். மெய்க்கு அடிமையானவர்கள். மெய்யைப் பாடாமல் இருக்கமாட்டாதவர்கள்.

* * *

சங்கப் புலவர்கள் தமிழை ஆராய்ந்தவர்கள். தமிழ் என்பதற்கு, அன்பு நடை என்று கருத்துக் கூறலாம். வேதந் தமிழ் செய்தவர்கள், சங்கப்புலவர்கள் என்பார்கள். வேதம் அறிவுலகம். அதனை அன்புப் பயிற்சி செய்து அன்பு நடைப்படுத்தியவர்கள் சங்கப் புலவர்கள். வேதப் பொருளை உள்ளம் உருகித் தமிழ் செய்தவர் வள்ளுவர் என்பதனாலும் இஃது உணரப்படும்.

அன்புக்கு அகம் என்பது மற்றொரு பெயர். அகமாகிய அன்பை ஏழுதிணை செய்து ஆராய்ந்தவர்கள் சங்கப்புலவர்கள்.

‘கைக்கிளை முதலாய் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப’

என்பது தொல்காப்பியம். இடையில் உள்ளவை ஐந்திணை.

இந்த அகமாகிய அன்புத்திணை ஏழுக்கும் ஆதாரமாகிய ஒழுகலாறு புறத்திணை எனப்படும். அவை பாடாண்டிணை முதலாகக் காஞ்சித்திணை இறுவாயாக உள்ளவை.

புறம் பூர்வமீமாம்சை போன்றது. அகம் உத்தரமீமாம்சை போன்றது. தொடர்பும் அவ்வாறே. அகத்துக்குப் புறம் ஆதாரம்.

அன்பு என்கின்ற எழுதிணை கொண்ட தாவரத்தின் முளை கைக்கிளை. அந்த முளைக்கு ஆதாரம் பாடாண்டிணை. வித்தைப் பிளந்தெழுகின்ற முளைக்கு அவ்வித்துச் சத்து நல்கி ஆதாரமாய் இருப்பது போன்றது கைக்கிளைக்குப் பாடாண்டிணை.

பதிற்றுப்பத்துச் சேரர்கள் போன்ற அரசர்களின் மறத்திலமைந்த பாடாண்டிணையாகிய நீதியைக் கண்டு பாராட்டப் பயிலுவதிலேதான், அன்பு முளையாகிய கைக்கிளை முளை, முளைகொள்ளுமென்பது சிந்திக்கற்பாலது.

நீதியைக் காண்டல் எளிதன்று. மநுச் சோழர் மகளை முறை செய்தார். அந்த நீதியைக் காணத் தமக்கு முடியாமையால் அமைச்சர்கள் உயிர் நீத்தார்கள். மண்ணவர்கள் அமுதார்கள். விண்ணவர்கள் கண்ணீர் சிந்தவில்லை; புஷ்பாஞ்சலி செய்தார்கள். புலவர் என்பது விண்ணவர்களுக்கு மற்றொரு பெயர்.

“சங்கப் புலவர்கள் கண்ட பாடாண்டிணைப் பொருள், மகளை முறை செய்த மனு நீதியின் ஒளியில் வைத்துச் சிந்திக்கற் பாற்று. சமண சாக்கிய நிழலில் வைத்து நிந்திக்கற் பாலதன்று அப்பொருள்”.

இலக்கிய கலாநிதி
பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்
எழுதியவை

வெளிவந்தவை :

1. கோயில்
2. கதிர்காம வேலவன் பவனி வருகின்றான்
3. கந்தபுராணம் தசுக்காண்டம் - உரை
4. பாரத நவமணிகள்
5. சைவ நற்சிந்தனைகள்
6. கந்தபுராண கலாசாரம்
7. கந்தபுராண போதனை
8. இருவர் யாத்திரிகள்
9. சமயக் கட்டுரைகள்
10. சிந்தனைக் களஞ்சியம்
11. ஆறுமுகநாவலர்
12. நாவலர்
13. இலக்கிய வழி
14. கம்பராமாயணக் காட்சிகள்
15. அன்பினைநதினை

வெளிவர இருப்பவை :—

1. வெளிவந்தவைகளின் திருத்தப் பதிப்புக்கள்
2. பாரதக் கதைகள்
3. தனிக் கட்டுரைத் தொகுதி
4. விசேட கட்டுரைத் தொகுதி
5. சொற்பொழிவுக் குறிப்புகள்
i. இலக்கியம், ii. புலமை, iii. தமிழ், iv. திருமுறை.
6. இலக்கணக் குறிப்பும் பட விளக்கமும்
7. இரண்டு கதைகள்
8. கதையும் துறவும்
9. காரைக்காலம்மையார்
10. தெய்வயானை திருமணம்
11. அணிந்துரை மஞ்சரி
12. அத்வைத சிந்தனை
13. தனிப்பாடல்கள்
14. திருவருட்பயன் உரை

திருமகள் அமுத்தகம், சன்னாகம்.